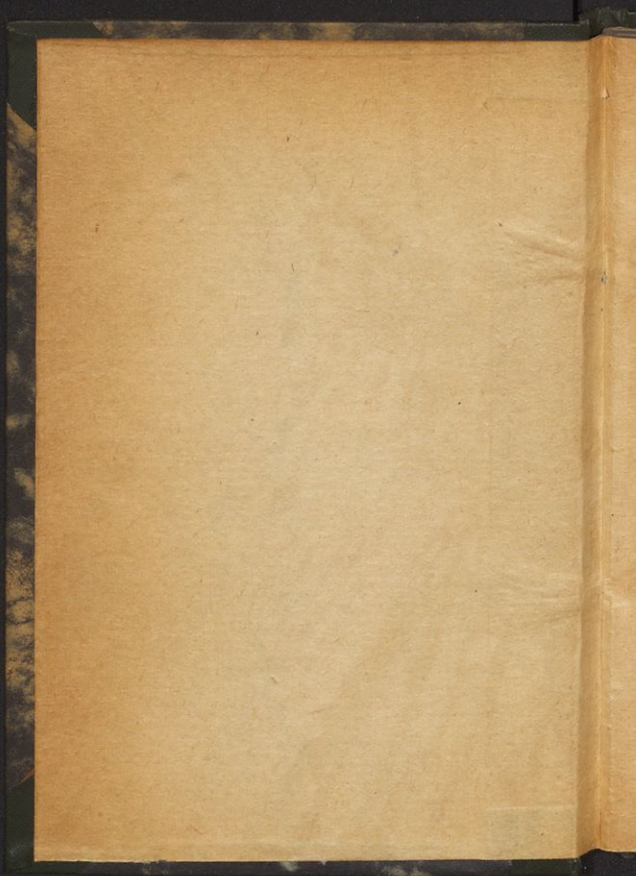

51454

12
L. 12

Jest sim Mati lepe ljubezni, strahú božjiga, spoznanja
in svetiga upanja. *Sir.* 24, 24.

Lilija v božjim vertu

ali

deviški stan,

njegova

lepota in pomočki ga ohraniti.

Po

spisih svetiga

M. Alfonsa Ligvorskiga,

s perstavkam

svete maše, napeljevanja Kristusovo terpljenje
premišljevati, in raznih molitev.

Na svitlo dala

L. Jeran in A. Zameje,

spisavca bukev:

Dvoje naj svetejši Serce.

*Z dovoljenjem visokočastitljiviga Ljubljanskiga
Skofjstva.*

(Z eno podobo.)

Drugi pomnoženi natis.

V Ljubljani, 1852.

Natisnil Jožef Blaznik.

51454

„Devica skerbí za to, kar je Gospodoviga, de bi bila sveta na telesu in duhu.“

1. Kor. 7, 34.

„O kako je lep čist rod, ki se v čednosti sveti! ker večin je njegov spomin: per Bogu in per ljudéh hvalo ima. Kadar je pričijoč, ga posnémajo; kadar pa zgine spred očí, po njem hrepenijo; on nósi ko premagavec večno krono, ker je prejél plačilo v bóju za čistost.“

Bukve modr. 4, 1. 2.

Deviška čistost.

Vrednost in lepota deviške čistosti.

1. **D**uše, ktere se *Jezusovi ljubezni* posveté, in njemu lilijo *neomadežane čistosti* ohranijo, so Bogú tako ljubeznjive in prijetne, kakor *angelci nebeški*. *Oné bodo kakor angelci božji v nebesih*. Tolika tedej je cena deviške čistosti. Sv. *Ambrož* pravi od čistosti: „*Kdor to čednost ohrani, je angelc; kdor jo zgubi, je hudôba.*“

Kardinal *Baroni* piše, de je neka umirajoča devica, *Georgija* po imenu, vidila golobe okoli sebe ferčati. Ko so devičje truplo v cerkev nesli, so se golobje na cerkveno streho usedli; usedli so se ravno ondi zgorej, kjer je spodej devičje telo ležalo, in so tako dolgo ostali, de so telo v zemljo djali. Te golobe so sodili, de so angelci, ki so deviško truplo k pogrebu spremili.

Po pravici se torej *devišstvo angelska čednost* imenuje; ker ta čednost, pravi sv. *Ambrož*, svojo podobo v nebesih ima, de ji naslédva, ondi gori, kjer prebiva *Ženin čistih duš*.

2. Duša, ktera svoje devištvo *Jezusu Kristusu* posveti, se po pravici *Kristusova nevesta* imenuje. Torej piše sv. apostel *Pavl* svojim deviškim učencam: „*S Kristusam sim vas za-*

ročil, de vas skazem kakor čisto devico.“ Nebeški Zveličar sam se devicam v priliki dá ženina imenovati: *Šle so Ženinu naprot; šle so z njim k ženitvanju.* Kadar govori nebeški Zveličar od družih ljudi, se jim da Učenika, Pastirja, Očeta imenovati; kadar pa od devic govori, hoče Ženin imenovan biti. Zato se je derznil sv. *Gregori Nazianzenski* visoke besede spregovoriti: „Čisto devištvo bo s Kristusam Ženinam ozaljšano.“

Jezus Kristus je deviško čednost ljudém posebej zaslužil; devištvo ima per njem posebno vrednost. Torej je v skrivnim razodenju pisano, de *device hodijo za Jagnjetam, kamor gre. Mati Božja* je nekđaj rekla neki duši, de Kristusova nevesta mora vse čednosti ljubiti, še nar bolj pa čistost, ker s čistostjo se enači svojimu nebeškemu Ženinu. Sv. *Anton Padovanski* pa piše, de, akoravno so vse pravične duše, po besedah sv. *Bernarda*, Gospodove neveste, se vender device na posebno vižo njegove neveste imenujejo. Torej je sv. *Fulgenci* imenoval Jezusa Kristusa Ženina čistih duš.

3. Sv. *Klara Montefalkonska* je rekla, de ona svoje devištvo tolikanj ljubi in spoštuje, de bi rajši svoj živi dan terpela peklenke bolečine, kakor ta dragi zaklad zgubila. Sveti *Neži* se je sin Rimskiga poglavarja ženina ponujal; blaga in častitljiva je pa po vsi pravici odgovorila, de je že našla boljšiga Ženina. Tudi sv. *Domitilo*, iz rodovine cesarja *Domiciana*, so žene pregovarjale, de naj kneza *Avreliana* vzame, de ji to ne bo nič škodovalo, ker, desiravno je on nevernik, ona lahko kristjanka ostane. Devica pa je rekla: „Povejte

mi, ko bi devico kralj in kmet ob enim snubila, kateriga si bo ženina zbrala? Ako bi se z Avrelianam zaročila, bi mogla zaročilu s kraljem nebés in zemlje odreči; bi li to ne bilo nespametno? Povejte knezu Avrelianu, de naj se ne trudi, in me ne iše v zakon.“ Jezusu Kristusu, ki mu je bila svoje devištvo posvetila, zvesta ostati, se je dala živo rajši sežgati; in neusmiljeni Avrelian ji je to smert res naklonil. Sveta *Suzana* je bila siljena, *Maksimina* vzeti, in bi bila cesarica. Ker je pa svoje devištvo rajši nebeškemu Ženinu posvetila, je bila na cesarjevo povelje k smerti obsojena. Tako se je veliko svetih devic kraljem in cesarjem odpovedalo, de so se z Jezusam zaročile. Zveličana *Joana*, Portugalska kraljeva hči, ni hotla Ludovika XI., Francoskiga kralja, de je devištvo ohranila. Ravno iz tega namena je zveličana *Neža* odrekla Ferdinandu II. cesarju; *Elizabeta*, Ogerska kraljeva hči, ni hotla Henrika, Avstrianskiga nadvojvoda. In tako veliko družih.

4. Devica, posebno če devištvo še z obljubo zapečati, je *z dušo in s telesam* vsa *božja last*. To je naznanil sv. Pavl, ker pravi: „Devica skerbí za to, kar je *Gospodoviga*, de je na telesu in na duši sveta; ktera pa moža ima, skerbí za to, kar je *svetoviga*, kako bi možu dopadla“. Apostel pristavi: „To rečem k vašimu pridu — opominjam vas k temu, kar je spodobno, in vas zmožne stori, k Bogu brez zadržka moliti.“ Omoženim je veliko reči na poti, se posvetiti, in ti zadržki so toliko večji, kolikor vikši je njih stan, kolikor obširniši so njih zadéve s svetam.

5. Ako želi zakonska v svetosti živeti, se mora pomočkov poslužiti, ki so k temu potrebni. Mora svete zakramente pogosto prejemati, bogoljubne reči premišljevati, se znotranje in zunanje zatajevati, zaničevanje, poniževanje, uboštvo ljubiti; de ob kratkim rečem: z vso skerbljivostjo mora gledati, de spozná, kaj ji je storiti, de bo Bogu dopadla. Toraj je potrebno, de si posvetnost, vso nečimurno čast in pohlepnost za časnim premoženjem iz glave izbija. Kako zlo pa omoženi časa, perložnosti in pomočkov k temu permankuje! Kako težko ji je velikrat, se v duhu zbrati! Ktera ima moža, skerbi za to, kar je svetoviga, pravi apostel. Žena mora misliti, kako bo domače obravnovala, otroke redila, stregla možu, njegovi rodovini, staršem in bratom, ki so pogosto veliko nadležniši in čmerniši, kot mož sam. Torej mora njeno serce razdeljeno biti, kakor apostel pravi, ker ona svojo ljubezin ima razdeljeno med možem, otroci in Bogam. Kako malo časa ima žena moliti, večkrat sv. rešnje Telo prejeti, ker ji rado časa permankuje, hišo verdevati in preskerbeti! Mož hoče postrežen biti, zmirja in je nejevoljin, ako ni naglama opravljeno, kakor on ukaže. Deržina velik nepokoj dela, vpije, se prepira, hoče večkrat imeti, kar ji ne gre. Otroci, ako so majhni, se jokajo, hočejo zdaj to, zdaj to; ako so odrašeni, je še hujši; delajo skerb, žalost, silijo v slabe družine, pridejo bolezni in druge nevarnosti. Per tolikim terpljenju, nepokoju, skerbéh se bo pač kdo v duhu zbral, zvesto molil! Še veliko težej je zavoljo prejemanja svetih zakramentov. Ali, Bog hotel! de bi za

žené ne bilo še družih nevarnost, ki so veliko težej premagati, kot une, ki so bile zdaj popisane. Žene same nar bolj vedó, v koliki nevarnosti so, gnado božjo in dušo zgubiti.

6. Bogoljubne device se popolnoma Jezusu Kristusu zročijo, ga s celo ljubeznijo ljubijo, in tako živijo v stanu, ki je nar srečniši in nar bolj popolnoma. Niso v nevarnostih, katerih se zakonske ne morejo ogniti; niso navezane na otroke, ne na posvetne ljudi; ne na blago, ne na navadne nečimurnosti ženskiga spola. Vsa njih skerb in trud gre na to, de bi Jezusu dopadle, ki so mu darovale dušo in teló. Odmaknjene posvetnimu hrupu in kriču imajo večji in lepši perložnost, nebeški kruh svetih angelov vživati, moliti, svete bukve brati, na zveličanje svoje duše misliti, v duhu zbrane biti. Njih serce namreč ni zavezano, ker devica ima nepotrebni misel svobodno dušo, pravi *Teodoret*. Zato deviška duša le to misli, kako bi bila vedno in vselej v zaupni prijaznosti z Bogam. To je apostel naznanil, pravi *Ekumeni*, ker je rekel, de *devica bodi sveta na telesu in na duši*. Te besede imenovani pisavec tako razlaga: „Sveta na telesu zavoljo čistosti, sveta na duši zavolj zaupniga tovarštva z Bogam.“

7. Device, ki vedno popolnamosti išejo, so ljube neveste Jezusa Kristusa, ker po tem, ko so mu telo in dušo posvetile, v tem življenju nič družiga ne išejo, ko njemu dopasti. Sv. Janez je bil zavoljo tega *ljubljeni učenec Jezusa Kristusa*, ker je bil devica, to je, devišk. Torej cerkev poje od njega: „Devica (devišk) je bila od Gospoda izvoljena, in zmed

druzih nar bolj ljubljena.“ *Deviški* se Gospodovi pervenci imenujejo: *ker device so. Le ti hodijo za Jagnjetam, kamor gre; so zmed ljudi odkupljeni, de so pervenci božji in Jagnjeta.* Kaj pa se imenujejo pervenci? Kardinal *Hugo* to tako razlaga: „Kakor je nam zgodnje sadje ljubši, tako so posvečene device Bogu ljubši“.

8. Sveto pismo pravi v visoki pesmi, de se nebeški Ženin *med lilijami pase.* Te lilije so deviški, ki svojo čistost neomadežano ohranijo, božjo voljo dopolniti. *Učen pisavec* pravi od teh besed sv. pisma: Kakor se peklenški duh od nečistosti debelí, ravno tako se Jezus Kristus pa *med lilijami čistosti pase.* Sv. *Beda* terdi, de petje svetih devic je božjemu Jagnjetu ljubeznjivši, kakor petje vsih družih svetnikov. Zamore se pa še več reči, sme in more se reči: nobena hvala ni zadostna, vrednosti devištva dohvaliti. *Vse, kar se visoko spoštuje, se s čisto dušo ne da permeriti,* pravi modri. Torej kardinal *Hugo* okolišino v misel vzame, de od družih obljub se zamore rešiti, nikakor pa ne od obljube devištva, ker se nobena reč ne more najti, kar bi bilo visoki ceni in vrednosti devištva enakomerno. To je že prečista Marija devica na znanje dala, ko je rekla angelu: *Kako se bo to zgodilo, ker moža ne spoznam?* Je hotla na znanje dati s temi besedami, de je perpravljena, veliko rajši časti Božje Materé ne imeti, kot brez deviške časti biti.

9. Sv. *Ciprian* pravi: „Deviška čistost je kraljica vsih čednost.“ In sv. *Efrem*, ko od devištva govori, pravi: „Ako to ljubiš, te bo Bog v vsih rečéh osrečil in oblagodaril.“

Deviški, ki lilijo deviške čistosti nezvénjeno ohranijo, de bi Jezusu Kristusu dopadli, so po Njem blagoslovljeni v vsih rečéh. Sv. *Bernardin* Sienski pravi: „Devištvo dušo zmožno stori, nebeškiga Ženina gledati, v tem življenju skoz véro, v unim življenju skoz veličanstvo.“ In, o koliko neizrečeno čast pravi Jezus Kristus svojim nevestam v nebesih, ki so mu na tem svetu svoje devištvo posvetile! Svoji veliki služabnici *Joani Orzinski* je bil Bog častitljivi kraj pokazal, kateri je tistim odmenjen, ki svoje devištvo Jezusu Kristusu posvetijo. To viditi, je zavpila: „O kako ljube in prijetne so Bogu in Marii device!“

Posebna krona časti in veselja je lorberjeva; in vsi sveti učeniški terdijo, de bodo device v nebesih z lorberjevim véncam kronane. Za to je v skrivnim razodenju rečeno od deviških: „*Nikdo ni mogel te pesmi peti, kakor unih sto štiri in štirideset tavnent, kateri so odkupljeni od zemlje.*“ Sv. *Avguštin* razlaga te besede in pravi: „Veselje, katero Jezus Kristus deviškim da, ne bo drugim svetnikom v delež, ki niso bili deviški.“

10. Če pa devica želi biti sveta in prava nevesta Jezusa Kristusa, ni zadosti, de je devica; ona mora biti tudi modra devica, in obilno olja imeti v svetilnici svojiga serca, de olje neprenehama gori v ljubezni do njeniga Ženina. Nespametne device so bile tudi device; ker se pa niso z oljem preskerbele, jih je božji Ženin zavernil, ko so hotle iti na svatovšino. Naravnost jim je rekel: „*Ne poznam vas.*“ Devica tedaj, ki želi biti prava Zveličarjeva nevesta, ne smé na tem svetu

druge skerbljivosti, družih misel imeti, kakor Jezusa Kristusa ljubiti in Njemu samimu dopasti. Sv. *Bernard* pravi, de Bog hoče, de se ga moramo kakor Gospoda bati, kakor Očeta ga spoštovati, kakor Ženina ga ljubiti.

P o m o č k i

deviško čistost ohraniti.

Molitev.

Pervi pomoček je molitev s preišljevanjem. Le tá je zveličavno ognjiše, na katerim se duša od ljubezni božje vneme. „*V mojim preišljevanju se je oginj vnél*“, pravi psalmopec. — V skušnjavah zoper čistost se mora urno z molitvijo k Bogu perbežati, in njega pomoči prositi. Častita sestra *Cecilija Kastelinka* je velikrat rekla: „*Brez molitve ni mogoče čistosti ohraniti.*“ Ravno to že *Salomon* priterdi: „*Ker sim vedil, de ne morem zderšín biti, ako mi ni od Boga dano — sim perstopil k Gospodu.*“

Sveto obhajilo.

Drugi pomoček je sveto obhajilo. Sv. *Bo-naventura Serafinski* pravi: „*Ta pomoček je hišica, v ktero nebeski kralj svoje neveste pelje, sveto ljubezin vrvnati v njih sercih, de bližnjiga kakor sebe in Boga čez vse ljubijo.*“

Zatajevanje.

Tretji pomoček je zatajevanje. *Kakor lilija med ternjem, je moja preljubeznjiva med hčerami*, se bere v visoki pesmi. Kakor se lilija med ternjem ohrani, tako devica svojiga devištva ne bo ohranila, razun le z zatajevanjem. To je rekla tudi sv. *Marija Magdalena Paciška*: „Čistost med ternjem cvetë.“ Kar nemogoče je, de bi devica Jezusu zvesta ostala, ki svojih počutkov ne berzdá, se zdaj v jedljivost podá, zdaj oči vsekodi obrača, zdaj vsakoršnih novic in burk posluša, — kar nemogoče je, de bi devica v sredi posvetniga razveseljevanja Jezusu Kristusu zvesta ostala. Le med ternjem zatajevanja se zamore ohraniti.

Sv. *Bazili* tako govori od devic: „Ne spodobi se, de bi device s katerim delam svojiga telesa prešestvale, ne z jezikam, ne z ušesi, ne z očmi, ne z dotikanjem, še veliko manj s sercam.“ De se devica čista ohrani, mora njen jezik pošten biti; mora v besedah na vso moč previdna biti, in se pogovorov z moškimi ogibati, kolikor je le mogoče. Pošten bodi njen sluh, de pred vsim prederznim posvetnim govorjenjem beži kakor pred smertjo. Poštene naj bodo njene oči, de jih nikoli ne vpirajo ljudëm v obličje; poštene njene rokë, de je v ti reči vsa previdna in sramožljiva do drugih in do sebe. Pošteno bodi njeno serce, de si prizadeva, vsim nesnažnim mislim zoperstati, ter berž, ko se jih zavé, nebeškiga Zveličarja in njegovo deviško Mater v pomoč pokliče. De zvesta in brez madeža ostane, je potreba, si v jedi pertergovati, s postam in

z drugimi pokorili telo mertviti. Ako tega ne more zavoljo bolehnosti, naj težave, zaničevanje poterpežljivo prenaša. *Neveste Jagnjetove hodijo za Njim, kamor koli gre.* Nebeški Zveličar ni hodil po poti veselja, ampak po poti terpljenja, bolečin in zaničevanja. Torej so svete device terpljenje in zaničevanje vselej toliko ljubile, de so radovoljno in z velikim veseljem vsak terpež in smert terpele.

Samotnost.

Četerti pomoček deviško čistost ohraniti, je *samotnost*. Nebeški Ženin pravi: *de so lica njegove neveste lepe, kakor gerličine.* Gerlica beži od družine družih tic in samoto ljubi. Devica bo lepa pred obličjem Jezusa Kristusa, ako je samotna, in se pred ljudskimi očmi skriva, kolikor le more. *Sv. Marija Magdalena Paciška* je velikrat rekla: „Čistost je cvetlica, ki le v zaklenjenih vertih med ternjem raste.“

Devica mora svojih počutkov skerbno varovati, brez potrebnosti ne med ljudi zahajati. *Sv. Hieronim* pravi: „Božji Ženin je ljubosumen, in ne terpi, de bi obličje njegove neveste drugi gledali.“ Torej mu je zlo zoperno, ako njegova nevesta iše, obzijana biti in v tovaršije zahajati. Pobožne device naj se skrivajo pred svetam, in kadar morajo med ljudi iti, naj gledajo biti bolj rězne in nedopadljive, pa ne v prijetni in mikavni podobi. *Boland* piše, de se je sveta devica *Anderenizina* bala ljudem dopasti; terej je v molitvi Boga prosila, naj bi dal, de bi v obličje odurna (ali zamerzna) bila. Uslišana je bila; po molitvi so se

jé góbe prijela, in slehernimu se e gnusila in studila.

Jakop Vitriški pripoveduje od sv. *Evfemije*; ko je bila od nekoga pregrešno ljubljena, si je z nožem nós in ustnice odrezala, rekoč: Nečimerna lepota, v prihodnje ne boš perložnost greha! — Nekaj enaciga pripoveduje sv. *Anton*, in Kardinal Baroni poterdi, od svete *Ebe*, opatinje Korliganskiga samostana (ali kloštra) v Šotii. Ko se je bala, de bodo divji sovražniki pervréli, si je z nožem nos in zgornjo ustnico do zób odrezala; ravno tako so storile po njenim zgledu vse druge nune, njih trideset števíla. Ko so divjaki v samostan peršli in vidili tako nespodobno ranjene, so iz jeze poslopje zažgali, in so vse zgoréle. Sveta cerkev pa je vse svetim marternicam perštela. Tako samiga sebe poškodovati, se vé, de človek ne smé; une svete device so to iz nagiba sv. Duha storile, de so deviško čistost obvarovale. Iz tega se vidi, koliko so zamogle device storiti, ktere so ljubile svojiga nebeškiga Ženina, de so človeški hudobíi odšle. Torej se mora devica, kolikor je moč, ljudém pred óč varovati. Devica, ki se z Jezusam Kristusam zaročí, se odpové svetu in vsim njegovim slepíjam. To je zaveza, ki jo z nebežkim Ženinam stori, in to zavezo moraš spolniti, o nevesta Jezusova!

Grešne perložnosti se varovati.

Ako želite čiste ostati, kakor mora biti nevesta Jezusa Kristusa, varite se perložnosti greha. Skerbite, nevedne biti v vsih rečéh, ki so čistosti naspróti. Varite se bukev in spisov,

kteri bi bili škodljivi vašimu sercu. Ako slišite govorjenje, ki se ne spodobi, bežite; ali skušajte govorjenje na kej družiga zaverniti, kar je pošteniga. Varite se malih reči, de v hujši ne zabredete. Nekatere reči so majhne viditi, kakor: en pogled, perjazna beseda, mali dar; pa iz njih se utegne iskra uterniti, in iz iskre pekel, v katerim bote goréle. Ne zaupajte prederzno nase, temuč varite se vsake nevarnosti. Svetniki so se po samotah skrivali, čistost ohraniti, in vé bi bi se v perložnosti nastavljale? Ne govoríte z drugim spolam od posvetnih nečimurnost, ne norčujte z njimi! Nikoli se ne smejajte besedam, pred kterimi vas mora rudečica spreletéti! Bežite, bežite pred hudim, in bodite odkritoserčne do spovednikov. Razodeníte jim svoje skušnjave, in vse nevarnosti, h kterim priložnost daste, in prosíte za svét, kako bi se iz njih rešile.

Nebeški Ženin ima veselje ob dnevu, ko se z devico zaročí. To je v visoki pesmi naznanjeno. *Izidite, Sionove hčere, in glejte kralja Salomona v njegovi kroni, s ktero ga je kronala njegova mati v dan njegoviga zaročenja, in v dan, ko se je njegovo serce veselilo.* To je uméti od devic, ktere so se popolnoma podale v ljubezin svojiga božjiga Zenina in se tako na svatovšino perpravljajo. Ta nebeški Ženin hoče, de naj se zavoljo tega z njim vse nebesa veselijo: *Veselimo in radujmo se, in dajajmo Mu češenje; ker Jag-njetova svatovšina je peršla, in Njegova nevesta se je perpravila.* Nevestna lepotija, ki Jezus hoče, de naj se njegove neveste z njo ozaljšajo, ni nobena druga, kakor čednost,

zlasti *ljubezin in čistost*. *Zlate verišice (ali kénice)* ti bomo na vrat naredili, ki so s srebram prevlečene mnogoterno; se bere v visoki pesmi. *Zlate verišice*, ki so s srebram preprézene, pomenijo *ljubezin in čistost*. To so drage oblačila in dragi kamni, s kterimi Gospod svoje neveste zaljša, kakor pravi sv. *Neža*: „Na desno roko in na vrat mi je dražih kamnov obésil. Gospod me je oblekel s plajšem iz zlata tkanim, in me je z neprecenljivimi navratnicami ozaljšal.“

Le samiga Boga iskati.

Sv. *Bernard* piše nevestam Kristusovim: „Nevesta Jezusova! ne misli več na se, ne na svet: nisi več svoja, nisi svetova; Božja si, ker si se Bogu darovala. Vse pozabi, in ohrani se le samimu tistimu Ženinu, kteriga si zvolila. Boga si zvolila, Bog je tebe pred tolicimi družimi sebi nevesto zvolil. Torej — piše dalje sv. *Bernard* — stavi vse svoje upanje, vso svojo *ljubezin* v Jezusa, ki je tvoj Ženin, ki te je od vekomaj ljubil, in te iz neskončne dobrote toliko *ljubeznjivo* k svoji *ljubezni* spravil.“

Za to tedaj, o nevesta Jezusova! ako svet hoče od tebe *ljubezin* imeti, odgovori mu, kakor sveta *Neža*: „Preč, preč, ti smertni okostnjak! Ti hočeš *ljubezin* od mene; jest pa ne morem nikogar ljubiti, kakor le Boga samiga, kteri me je popred ljubil.“ To je sveta ponaša, pravi sv. *Hieronim*, ktero naj nevesta Jezusa Kristusa v svojim sercu ima. On pravi: „Vedi, de ti si boljši od svetá, in reci: našla sim ga, kteriga je iskala moja duša, držala ga bom in ne spustila.“ Posvetne neveste si v čast

štejejo, ako se z imenitnim in bogatim gospo-
dam zaročé; ti se pa pohvali, de imaš boljši
srečo, ker si nevesta kralja nebes in zemlje.
Razveséli se in reci; našla sim Ga, kteriga
moja duša ljubi, z ljubeznijo Ga bom objela,
nikoli Ga ne bom izpustila, kjer ljubezin je
véz, ktera dušo z Bogam zveže in zedini.

Zarés, devičja sreča je velika sreča! Lahko
se ona hvali in reče: Moj ženin je, kterimu
nebeški duhovi hrepenijo streči! Moj stvarnik
se je z menoj zaročil, in ker je On kralj in
gospod vsih stvari, mi je boljši kot kraljevo
krono dal. Vari pa te krone, o devica, dokler
na zemlji strohljivo oblačilo smerti nosiš; iz
lastniga zadolženja bi jo zamogla zgubiti. Vari,
de ti je kdo ne poropa! Pústi stvari iz glave,
in zmíram bolj se s svojim nebeškim Ženinam
zedíni z ljubeznijo in z molitvijo. Prosi ga,
de naj ne perpustí, de bi se kdej ločila od
njega. In kadar se stvari lotijo, tvoje serce
posesti, in nebeškiga Ženina hočejo iz njega
izgnati, zaupaj v pomoč božjo in reci z apo-
stelnam: „*Kdo me bo ločil od ljubezni Kri-
stusove? Ne smert ne življenje, ne globokost
ne visočina, ne zdanje ne prihodnje, ne druga
stvar me ne bo ločila od ljubezni Božje.*“

Kakó naj bogoljubna devica vsa Božja bo.

Náše serce je tako, de brez ljubezni ne
more živéti; ali Boga ljubi, ali pa stvari; ako
stvari ne ljubi, svésto Boga ljubi. Torej nas
sv. Duh opominja, skerbeti, de svoje serce
čisto ohranimo vsih nagnjenj, ktere niso v
Boga obrnjene. Dokler bo serce Boga ljubilo,

bo življenje imelo, berž pa, ko svojo ljubezin k stvarém oberne, bo smert našlo. Kakšno smert? Dušno smert. Vse, kar ni Božje, mora duša iz serca odganjati, de bo sveto živel.

Če je kdo k očetam v pušavo peršel, ter želel per njih sprejēt biti, so ga poprašali: Si pernesel pa prazno serce seboj, de ga bo zamogel sv. Duh napolniti? Pravo je bilo to vprašanje; ker serce, v katerim zemlja živi, se ne more z božjo ljubeznijo napolniti. Kdor posodo polno peska k studencu pernese, je ne bo mogel napolniti, naj se še toliko trudi in perzadeva; ker pések mora poprej iz nje izpraviti. O dobrotljivi Bog! kako de toliko ljudi móli, hódi k svetimu obhajilu, in vender se ljubezin božja v njih kej ne zvikša? Za to, ker pridejo s sercam, ki je polno zemlje, to je: polno nagnjenja k samolastni precenitvi, nečimurnosti, svojglavnosti, k sorodovini ali drugim rečém. Dokler zemlje iz serca ne odpravijo, ljubezin božja vanj ne more. Pokažite mi dušo, ki nič posvetniga ne ljubi, obljubim, de je polna ljubezni božje. Zavoljo tega, bi mogli zlo velikrat prositi, kakor *David*: „*Cisto serce stvari v meni, o Bog!*“ Gospod! daj mi čisto serce, de bo brez nagnjenj, ktere za tabo ne težé.

„Gorjé mu!“ kliče sv. *Avguštin*, „kdor iz serca, ki je le eno, dvoje naredí, ga razdeli, en del dati satanu! Ker po pravici se Bog nad tistim serdi, kdor z njim, kakor s svojim sovražnikom dela: za to bo On iz njegoviga serca bežal, in celo njegovo posestvo pustil satanu.“ Sveti Avguštin sklène in pravi: „K manjšimu, Božja last duša ne more biti, ktera zunaj

Boga kej ljubi; bolj ko take reči ljubi, manj bo Boga ljubila.“

Dokler je sv. *Terezija* neko malo neredno, vender vso spodobno naklonljivost do nekoga iz svoje rodovine v sercu imela, ni bila še prav Božja. Ko se je pa od vse ljubezni in nagnjenja do stvari odtergala, in celo svoje serce k ljubezni božji obernila, je zaslužila od Gospoda ljubeznjive besede slišati: „*Terezija!* zdaj si vsa moja, in jest sim ves tvoj.“

Bog hoče iz celiga serca ljubljen biti. Slehernimu on zapoved oznanuje: *Ljubi Gospoda svojiga Boga iz celiga svojiga serca!* In to ljubezin, o keršanska duša! Jezus, tvoj ženin, popolnoma zasluži. Kako bi je ne zaslužil, ki je na sramotnim lesu sv. križa svoje življenje dal, ki se ti je tolikrat daroval v nar svetejšim Zakramentu! „Pomni,“ pravi sv. *Krizostom*, „de se ti je vsiga dal, in si ni nič perhranil!“ To je sv. *Bernarda* nar bolj vžgalo Boga ljubiti. On pravi: „Moj Bog se mi je vsiga dal, in je znemogel iz ljubezni do mene; tedaj se spodobi, de tudi jez ves iz ljubezni do njega omagujem.“

Nevesta Jezusa Kristusa ne smé druge pesmi peti, kakor novo pésem, ki pravi venčani pevic od nje: *Pojte Gospodu novo pesem!* Sv. *Avguštin* pravi: „Kaj poméni nova pesem družiga, kot novo ljubezin?“ Stare pesmi so ljubezin do stvari in do samih sebe, ktero od svojiga rojstva seboj nosimo zavoljo nagnjenja k hudimu, kteriga nam je storil izvirni greh. Tega nas sv. Duh prepriča, rekoč: *Serce in misli so od mladosti k hudimu nagnjene.* Temu nasprot je pa nova pesem ljubezin tistiga serca,

ktero se popolnoma Bogu daruje. Torej sv. Avguštín dalje govori: „Glas našiga serca, s katerim Boga hvalimo, mora biti gorečnost svete ljubezni, de ga ljubimo, ker zasluži ljubljén biti, in vse veržemo iz svojiga serca, kar ni Bog.“ Jezus, naš križani Ženin, hoče, de naj bodo njegove neveste vsim rečem tega svetá križane; in če jim svet svoje lepotije in nasladnosti pred oči stavi, morajo s sv. *Pavlinam* glas povzdigniti in reči: „Vživajte, bogatini! svoje bogastva; vi, kralji! svoje kraljestva; naše kraljestvo in naša slava je Jezus Kristus sam, kteriga ljubiti več nese, kot posestvo in oblast vse zemlje.“ Nevesta Jezusa Kristusa naj ne želi družiga, kot ljubezin; naj ne živi od družiga, kot od ljubezni; naj ne iše družiga, kot v ljubezni rasti. Blagor keršanski duši, ktera zamore z resnico reči, kar je sv. *Francíšk Asizian* rekel: „Moj Bog in moje vse!“ — Moj Bog! s tolikimi ljubeznjivostimi si me obdal, bom kaj — li za posvetnim hrepenéla, ko sim tebe našla, kteri si vsa dobrota? Moj Bog in moje vse! Části, bogastva, veselja tega sveta, poslušajte! On je moja část, moje bogastvo, moje veselje, moje vse! *Kaj sim šelela v nebesih, kaj na zemlji zunaj tebe? O Bog mojiga serca, moj Bog in moj delež vekomaj!* — *Našla sim ga, kteriga moja duša ljubi; deržim ga in ga ne spustim več od sebe.* Res, našla sim ga, ki ga ljubi moja duša; njega, kteri sam me zamore nasititi. Ves svet s svojimi nasladnostimi in veseljnostimi, pekel z vso svojo močjo me ne bo od Tebe ločil. Nikoli, nikoli te ne spustim od sebe, Jezus, ženin moj! Z ljubeznijo te bom deržala, nikoli te ne bom

spustila; vsa sklenjena s teboj hočem živeti in umreti.

Popolnamost in pravi mir vesti doseči, je potrebno, svetu in samimu sebi odmreti. *Blagor mertvim, kateri v Gospodu umerjo!* se bere v skrivnim razodenju. Brez bolečine se pa umreti ne more; de tedaj svetu odmerješ, je potreba terpljenja in serčnosti. Nebeško kraljestvo v svetim pismu je permerjeno zdaj zakladu, ki ga doseči, se mora vse prodati; zdaj mestu, ki si moramo silo storiti, vanj priti, ker so ozke vrata; zdaj kraljevi hiši, za katero morajo kamni z dletam obdelani biti, (in ti kamni so naše duše); zdaj gostém, ki se ne more na nje, ako terga tega svetá ne zapustiš; zdaj stavi, ki se mora do cila teči, de se dobí; zdaj kroni, ki jo doseči, se mora vojskovati in premagati; ob kratkim: de svetu odmerjemo, moramo narediti, de samolastna ljubezin v nas umerje.

Sv. *Avguštin* pravi: „Bolj če se lastna ljubezin manjša, bolj božja ljubezin raste; smert lastne ljubezni je popolnamost ljubezni božje.“ Ljubezin božja se méri potem, kako je močna. „Goreča ljubezin“, pravi sv. *Avguštin*, „vse premaga, če je še tako težko.“ In na drugim kraju: „Bogoljubna duša, ako za Boga terpi, ali terpljenja ne občuti, ali pa, če ga občuti, ga rada ima.“ Ravno ta veliki in modri učenik piše, de mu je popolnoma ljubeznjivo in prijetno, ker se je posvetniga veselja rešil; poprej se je bal zapustiti, zdaj mu veselje dela, de ga je zapustil. Duši, ki je vso ljubezin Bogu dala, se vse lahko zdi: uboštvo, pokoršina, zatajevanje, in tako dalje; ktera

pa s samim Bogom še ni zadovoljna, se ji vse težko zdi.

Kar koli dobriga storimo, res je, de vse od Boga pride; še imena *Jezusa* ne moremo izreči brez božje gnade, uči sv. apostel Pavl. Ali Bog hoče, de tudi mi dopolnimo, kar je našiga, ter z božjo gnado vred delamo za svoje zveličanje. Veliko duš bi bilo rado svetih; pa le tako, de bi Bog sam vse storil, in jih posvetil brez njih truda in težáv. To pa ne more biti; božja postava se imenuje járem, kteriga dva nósita. To nam naznanuje, de nam Bog res pomága, de moramo pa tudi sami sebi pomagati, potlej bomo zveličani. Velikrat si moramo prav močno silo storiti, ta jarem nositi in si nebesa zaslužiti. *Ker silo terpi nebeško kraljestvo, in le silni ga na se potegnejo*, pravi naš Gospod.

Devica! ker te je Kristus sebi nevesto zvolil, bodi stanovitna, in ne daj, de bi ti tvoji sovražniki kraljičjo krono vzeli, ktero ti je kralj večne časti v nebesih perpravil; temuč podvizaj se, njemu podobna biti, ker *vsi izvoljeni morajo njemu podobni biti*, uči skrivno razodenje. On pred nami gre s ternjem kronan, s težkim križem obložen, zasmehovan, po celim životu z ranami obdan, in vábi vse, kteri ga želé naslédovati, de naj zatajajo sami sebe, rekoč: *Ako hoče kdo za menoj priti, naj zataji sam sebe*. On je zate umerl, ker te ljubi; tudi ti ga moraš ljubiti in sama sebi odmreti, kakor sv. *Francišek* pravi: „O moj dobrotljivi Jezus! spodóbi se, de iz ljubezni do tvoje ljubezni umerjem, ker si ti iz ljubezni do mene umerl.“ O res, spodobno je, de sebi odmerješ, in ti-

stimu Bogú živiš, ki je za te umerl, pravi sv. apostel Pavl. De si sama preslaba, to dopolniti, je res; božja moč pa ti bo pomagala; zaupaj v dobroto svojiga Ženina v nebesih. Ako te pa hudobni duh straši, nezaupno déla in šepa, rekoč: Kako boš zamogla v zatajevanju preživeti? kako se boš vsim nasladnostim in nečimurnostim odpovedala? odgovôri mu z besedami sv. Pavla: *Vse premorem v tem, kateri me močno dela; sama iz sebe ne morem nič; Bog pa mi bo moč dal storiti, kar od mene tirja, ker on me je sebi nevesto zvolil, in me poklical, de Njega in le Njega ljubim. Keršanska duša! véš, de moraš serčno in zaupno prositi, in dal ti bo Bog, kar sama ne premoreš. Obljubil je, vse dati, kar se od njega zaupno prosi: Vam povém: vse, kar koli v molitvi prosite, vérvajte, de bote prejeli, in se vam bo zgodilo,* pravi Jezus sam.

De bo človek zarés v dobrim močnejši perhajal, ter se zôril za večno življenje, kakor sadje proti jeseni na košatim drevju, se mora z vso serčnostjo potrebnih pomočkov poslužiti. K temu se ne tirjajo čeznavadne in posebne déla, ktere nad človeško moč segajo: dosti je, de vsakdanje pobožnosti pridno in z zbranim duham opravljaš, in v keršanskih čednostih živiš.

Nar imenitniši pomočki k temu so:

1. Imej žive želje svetost doseči.
2. Serčno zaupaj v Jezusa Kristusa in njegovo deviško Mater.

3. Vari se vsaciga greha, vsaciga radovoljniga pregreška, vsake nepopolnamosti. Ako te pregrešik prehití, se ne podajaj v malo-

serčnost; temuč obžaluj ga, in hodi dalje po poti čednosti.

4. Ustavljaljaj se vsimu nagnjenju k stvarém, zatiraj svojo lastno voljo in povzdigovanje ali veljavo same sebe.

5. Božjih in cerkvenih zapoved se zvesto derži.

6. Vsakdanje duhovne opravila opravljaj popolnoma, kolikor je moč.

7. Skerbi, de z dovoljenjem spovednikovim pogosto presveto rešnje Tolo prejmeš. Premišljuj večkrat to veliko dobroto in druge skrivnosti svete vere.

8. Stóri, kar spoznaš, de je memo družiga Bogu ljubši, in tvoji lastni volji bolj nasprot.

9. Vse težave, ki se ti permerijo, iz Božje roke dobrovoljno sprejmi.

10. Ljubi jih in dobro jim stori, kateri te preganjajo.

11. Per vsakim govorjenju skusi kaj za božjo čast, za svoje ali za družih zveličanje oberniti. Če se kej v govorjenju zarečeš, de bi utegnilo komu škodovati, daruj Jezusu, de naj popravi, kar ne moreš sama.

12. Oberni vse v božjo čast; vse djanje in nehanje Bogu daruj ter z Jezusovim zaslužanjem sklêni.

13. Tudi samo sebe za vselej Bogu daruj, in to misel večkrat obnôvi; prosi, de naj on vselej po svoji dopadljivosti s teboj ravná.

14. Per vsim svojim djanju in nehanju iši Boga, in ne same sebe.

15. Velikrat môli, še večkrat premišljuj: rokê per delu, serce per Bogu. Zaupljivo se perporočuj Jezusu Kristusu in njegovi deviški Materi.

Molitev.

Moj Bog, moja neskončna ljubezin! ki si neskončne ljubezni vreden; kdaj te bom ljubila, kakor si ti mene ljubil? Ti si nisi nič perhranil, kri si prelił, živiljenje dal, de bi te ljubila; kako bi smela jest kej tebi utergovati? Odpusti mi, moj Jezus, de sim nehvaležna bila, in velikrat bolj po svojim lastnim nagnjenju, kakor po tvoji ljubezni hrepenela. Oh, moj Gospod in moj Ženin! bolj in bolj mi razodéni svojo veliko in prečudno ljubeznjivost, de te bom neprenehama ljubila, in nič družiga ne želela, kakor le tebe ljubiti. *Govôri, o Gospod! tvoja služabnica te posluša.* Govori, povej mi, kaj želiš od mene? V vsim ti bom pokorna; tvoji ljubezni, tvojimu usmiljenju se prihodnjic ne bom stávila. Vsiga si se meni dal, tudi jest se tébi popolnoma zročim. Usmiljeno me sprejmi; o, nikar me ne zaverzi! Ljubim te, o neizrečeno ljubeznjivi Zveličar! ljubim te, moja nar večji dobrota! In ker si obljubil dati, kar koli boš prošén, te prosim s sv. Ignaciam: „Daj mi ljubezin, daj mi gnado, in obilno bom bogata!“ daj mi, de te bom ljubila; daj mi, de bom ljubljena od tebe; nič družiga nočem, nič družiga te ne prosim. — Marija! ki si bila vselej Božja, zavoljo tiste ljubezni, s katero je tvoj Sin in Gospod tebe ljubil, mi per-

dobi gnado, odsihmal nič ne ljubiti, kakor Boga, Boga le samiga. Amen.

Zakrament svete pokore.

Pogosta spoved ne zbrisuje samo dušnih madežev, ampak duša tudi moč dobi, de se ložej popréšnjih grehov varuje. Angelski učenik, sv. *Tomaž*, uči, de moč pokore ne zatre samo storjenih grehov, temuč stori tudi, de grehi vnovič ne poganjajo. Sv. *Bernard* perpoveduje v popisovanju življenja sv. Malaha od neke žene, ki je bila tolike nepoterpežljivosti in nagle jeze, de je bila vsim neprenašljiva. Tega se pa ni nobenkrat v spovedi obtožila; toraj jo sv. Malahia pogovori, de je vse to v dobri spovedi popolnoma in čisto popravila. Sv. *Bernard* perstavi, de je ta žena po spovedi bila tako poterpežljiva in pohlevna, kakor de bi ne znala zamériti, naj je bila še toliko razžaljena ali zaničevana. Zato je imelo več svetnikov in svetnic navado, se vsak dan spovedati, kakor sv. *Katarina* Sienska, sv. *Brigita*, sv. *Koleta*, sv. *Korl* Boromej, sv. *Ignaci* Lojoljan in veliko družih.

Takim, ki pogosto k spovedi hodijo, ni potreba se s *spraševanjem vesti* posebno truditi, ker imajo občutljivo vest, in jim hitro v misel pride, kar je kej večjiga. Velicih grehov taki sploh nimajo; odpustljivih pa se je dobro tistih bolj posebej spovedovati, kateri človeka v popolnamosti bolj zaderžujejo. Ko bi se pa kdo nič posebniga ne vedil spovedati, bi se mogel kaciga greha od poprej obtožiti, de mu spovednik ima na kej odvezo dati.

K dobri spovedi je potrebno *obžalovanje* grehov; brez obžalovanja ni odpušanja. Ne nar daljši, ampak nar bolj skesane spovedi so nar boljši. Vender si pa morajo taki, ki pogosto k spovedi hodijo, in tudi male grehe sovražijo, dvome zavoljo praviga obžalovanja iz glave izbijati. Marsikteri so v strahu, ker žalosti nad grehi ne občutijo; per vsaki spovedi bi radi solze prelivali, ker se pa to vender per vsi sili in vsim trudu ne zgodi, so zavoljo svojih spoved vedno nepokojni, če so jih prav opravili, ali ne. Mora pa človek prepričan biti, de prava žalost nad grehi ni v tem, de bi jo občutil, ampak v tem, de jo res želi imeti. Vse zasluženje čednosti je v volji. Ravno to tudi sv. *Tomaš* uči, ko od kesanja (grevinge) govori, rekoč: „V obžalovanju je dvojna bolečina: ena v volji, ktera je bistno obžalovanje samo, ki ni družiga kot studenje storjenih grehov; in druga, ktero obžalovanje zbudi, je v (žalostnim) občutilu.“ Angelski učenik tedaj pravi, de bistno k spovedi potrebno obžalovanje je merzenje ali sovraženje storjenih grehov, ktero ni toliko v občutenju, kolikor v volji. Če je tedaj v volji za res stud storjenih grehov, je dobra spoved.

K dobri spovedi je treba tudi dobriga sklepa se poboljšati. *Sklep* se poboljšati mora biti *terdin*. Marsikteri pravijo: Se bom tega ali tega greha varoval, če bom mogel; ne bom več Boga žalil, če bo moč. O! to: če bom mogel, če bo moč, že kaže, de sklep ni *terdin*. De bo *terdin*, se mora reči: Ne bom več storil tega ali tega greha z božjo pomočjo; z božjo gnado ne bom več Boga radovoljno ali

vedama žalil. Sklep mora biti zlasti tudi *djansk* ali delaven, to je, mora spokornika nagniti se pomočkov res poslužiti, ki so potrebni, de se bo spovedanih grehov zanaprej varoval, posebno pa, de se bo varoval bližnje perložnosti greha. Bližnja perložnost je tista, v kateri je človek sam že večkrat v smertni greh padel, ali pa drugim vzrok k grehu bil. Per tem takim ni nikakor zadosti sklep, se le greha varovati, ampak perložnost greha se mora odpraviti; ako pa kdo prederzno v nji ostane, bodo vse spovedi nevredne, če je tudi tavžentkrat odvezan bil. Ker ravno to, de človek bližnje perložnosti greha, ko bi zamogel, odpraviti noče, je velik greh, in tisti stori nov smertni greh in božji rop, kateri zadobi odvezo brez sklepa se bližnje perložnosti varovati.

Nekoliko od sv. obhajila.

Naj svetejši zakrament sv. rešnjiga Telesa je, po besedah Tridentinskiga zbora, okovarilo, s katerim se vsakdanjih slabost očišujemo, in smertnih grehov obvárujemo. Kakor studenčnica gasi tá zakrament oginj hudiga poželenja, ki nas podžiga. Kogar tedaj poželenje vžiga, naj prejme sveto rešnje Telo, in bo skorej vidil, kako bo poželenje zateřto ali pa saj oslajljeno. Sv. *Bernard* pravi: Če ne občutite več tako pogostih in tako močnih nagónov jeze, nevošljivosti ali nečistosti, zahvalite se za to naj svetejšimu zakramentu, kateri to zveličavno ozdravljenje dopernaša. Pa sv. *Tomaš* pravi, de nam sv. Obhajilo tudi moč daje, vse hudičeve naletvanja premagati. Tudi sv. *Krizostom* pravi, če k sv. Obhajilu perstopimo,

de hudiči bežé, in se angelci zbirajo okoli nas. Verh tega da ta zakrament tudi velik pokoj našimu sercu, nas močno nagiba k čednostim, in stori, de jih z veliko lahkoto dopernašamo, ter na poti popolnamosti dalje in dalje pride-mo. Kar je pa nar več: sv. Obhajilo nas navdihuje s sveto ljubeznijo božjo, pravi sv. *Tomaš*. Jezus Kristus nam zaterdi, de je za to na svet peršel, sveti oginj svoje ljubezni božje v našim sercu vnét: „*Oginj sim peršel per- nest na zemljo, in kaj hočem družiga, kakor de se vname?*“ Ali v nobeni skrivnosti svo- jiga življenja, pravi častitljivi Oče *Francišk* Olimpijski, nas naš Zveličar s svojo ljubeznijo bolj ne vžge, kakor v nar svetejšim zakra- mentu sv. rešnjiga Telesa, v katerim je ves oginj njegove ljubezni skrit, ker v njem se on nam vsiga in povse daruje ali zroči. Torej sv. *Tomaš* imenuje sv. Obhajilo zakrament ljubezni; in sv. *Bernard* ga imenuje: Ljube- zin vse ljubezni.

Pogosto sveto Obhajilo.

Ker pa Jezus tolike gnade delí per svetim Obhajilu, koga je tedej vérnim še bolj želeti, kakor Jezusa Kristusa v svetim zakramentu prejemati bolj pogosto, ko se more? Znano je, de verni prvih stoletij so hodili vsak dan k sv. Obhajilu. Sv. *Hieronim*, ki je v četertim stoletju živel, priča, de je ta sveta navada bila še ob njegovim času v Rimu in na Špa- njolskim. V nekim določku sv. Tridentinskiga zbora (22. sveč. 1679) je rečeno, de pogo- sto, še vsakdanje sveto Obhajilo je bilo vse- lej v Cerkvi hvaljeno; tudi je v tem določilu

škofam zaterjeno, za to Bogá hvaliti, in skerbeti, de se ohrani.

S tem se popolnoma zлага, kar se v življenju sv. *Marjete Kortonske* bere. Gospod ji je bil namreč nekiga dne razodel, do bo njeniga spovednika obilno obdaril v nebesih, ker ji je pogosto obhajilo nasvetoval. Tudi v življenju častitljiviga Očeta *Antona Toreškiga* se bere, de se je precej po smerti v veliki častitljivosti nekemu perkazal, ter mu razodel, de je Bog njegovo čast v nebesih za to povikšal, ker je svojim spovedencam dovolil pogosto Obhajilo. Torej je Oče *Avila* velikrat rekel, de tisti, kateri pogosto Obhajilo grajajo, hudičevo službo opravljajo, ki ima veliko sovražstvo do tega zakramenta, ker ta zakrament ljudi tolikanj vnéma, v popolnamosti dojémati (ali rasti). Se vé, de si mora človek tudi perzadevati, tako živeti, de bo vredin pogosto k božji mizi perstopiti. —

Nekteri hodijo pogosto k božji mizi, vendar iz tega posebne koristi ne občutijo. Korist in prid, upamo, de je vselej, če je človek le v gnadi božji in prav perpravljen. De pa nekteri iz sv. Obhajila veliciga dobička za dušo ne zajémajo; je od tod, ker po sv. Obhajilu z Jezusam v mislih in željah sklenjeni ne ostanejo, ampak se prehitro razmislijo in v posyvetne misli in opravila zamaknejo. Torej je rekel Jezus sv. *Marjeti Kortonski*: „Jest z ljudmi delam, kakor delajo oni z menoj.“ Ako tedaj ti, ljuba duša, — govori sv. *Alfons* — po sv. Obhajilu nimaš kakšniga dela keršanske ljubezni, ali druge (posebne) dolžnosti opraviti, skerbno glej, se saj pol ure z Jezusam

Kristusam perjazno pogovarjati (to je, moliti in premišljevati); rečem *sáj*, ker prav za prav bi moglo eno celo uro biti. Obnovljuj ljubezin do njega, zahvaluj ga, daruj se mu samo sebe, obžaluj svoje grehe. Nar bolj pa ta čas Jezusa prôsi gnade stanovitnosti in svete ljubezni. Ves dan pa, ob katerim si per sv. Obhajilu, si perzadevaj, z Jezusam, ki si ga v serce prejela, sklenjena ostati. Sv. *Alojzi* Goncaga je tri dni po sv. Obhajilu za to dobroto Bogú dajal zahvalo.

Zavernitev nekterih ugovorov zoper pogosto sv. Obhajilo.

I.

Nekteri se izgovarjajo, rekoč: „*Za to ne hodim pogosto k sv. Obhajilu, ker spoznam, de tega nisim vredin.*“ — Ko bi ta izgovor kej veljal, ljuba duša, bi se moglo iz tega skleniti, de ne smeš nikoli iti k sv. Obhajilu. Sv. *Ambrož* pravi: „Kdor ni vredin vsak dan obhajan biti, tudi enkrat v letu ni vredin.“ Kolikor dalj se od Obhajila zderžiš, toliko nevredniši perhajaš.

II.

„*Pa ne vém, če sim v stanu gnade božje, ali ne?*“ Dosti je, de ti tvoj spovednik reče, ako se po svoji môči odkritoserčno spovêš. Kolikorkrat ti tvoj spovednik dovóli k sv. Obhajilu iti, skerbno glej, de ga iz prazne skerblijivosti in napčne strašljivosti ne opustiš. Taka nepokoršina jo zlo nevarna in kaže, de poniznosti permankuje.

III.

„Si ne upam pogosto k sv. Obhajilu, ker se nič ne poboljšam; vselej spet v stare slabosti zajdem.“ V ti reči bo tvoj spovednik nar bolj razložil, če je za te dobro pogosto k sv. Obhajilu iti, ali ne; njemu se popolnoma zroči, stori po njegovim svetu in bodi brez vse skerbí. Vender pa vedi: kolikor revniši je kdo, toliko bolj mora zdravila iskati. Že sama misel: Davi sim bila per sv. Obhajilu; ali jutri bom k božji mizi perstopila, te bo storila previdniši in skerbniši se zlasti radovoljnih pregreškov varovati; od smertnih grehov, se vé, se tukaj ne govori. Skorej vsi učeniški terdijo, de sv. Obhajilo dodeli več gnad, kot vsi drugi zakramenti, ker je v njem začetnik vsih gnad, Jezus Kristus sam.

IV.

„Pa sim vsa razmišljena, merzla, brez vse vnéme in gorečnosti.“ Prava gorečnost ni v občutljajih, ampak v tem, de je človek terdno sklenjen, vse storiti, kar spozná, de je božja volja. In če tudi te terdne volje ne občutiš, moraš vender k sv. Obhajilu iti, de jo po tem presvetim zakramentu zadobiš; zakaj tisti, ki za to ne gre k Obhajilu, ker gorečnosti ne občuti, je podobin človeku, ki noče zato k ognju iti, ker ga zébe in ker ne občuti gorkote, pravi *Gerzon*. Ako bolj porredkama k sv. Obhajilu perstopiš, utegneš morebiti nekej več občutljive vnéme iméti, vender pa manj dobička; ne daj se torej zapeljati!

V.

„Nimam časa, se k sv. Obhajilu prav perpravljati; za to ne morem pogosto perstopiti.“ Na to odgovorim: Ako čas z nepotrebnimi opravili ali pa z nečimernimi pogovori dopernašaš; je ta izgovor prazin. Ako ti pa opravila tvojiga stanú in druge potrebne opravila res toliko časa ne perpuste, se tako perpraviti, kakor želiš, tedaj vedi, de so té opravila same že perpravljanje k sv. Obhajilu, če jih čisto iz tega namena opravljaš, de bi Bogú dopadla. Sv. Marija Magdalena Paciška je rekla neki tovaršici: „Vse Bogú daruj za perpravo, kar počneš; vse stori iz namena, samimu Bogú dopasti, in potlej pokojna pojdi k sv. Obhajilu.“ — Ako tedaj imaš manj časa se perpraviti, ker te kako delo usmiljenja mudí, ki se odložiti ne da, postavim strežba bolniku; zavoljo tega ne opušaj sv. Obhajila. In če vidiš, de ne bo zjutraj kej časa, skúsi, de se poprejšnji večer nekoliko perpraviš, postavim s svetim branjem; obudi tudi djanja tistih čednost, ktere bi mogla zjutraj obuditi, ali bolj zgodaj vstani, de s tem nekaj časa perdobíš, in se v kratkim perpraviš, kolikor moreš. (*Ligvori*).

VI.

„Pa me moj spovednik ne pusti rad pogosto k sv. Obhajilu.“ Ako ti tvoj spovednik pogosto sv. Obhajilo prepové, moraš pokorna biti, ljuba duša; vender pa v taki okolišini pravo Obhajilo z duhovnim obhajilam nadomesti, in reci Jezusu Kristusu: „O moj Bog! rada bi te večkrat prejela; ali pokorsina mi

ne perпусти.“ Ako ti pa tvoj spovednik pogostiga Obhajila ne velewa, zakaj ga ne prosiš? Ker nočeš pervoljenja prositi, večkrat k sv. Obhajilu iti, že s tem na znanje daješ, de nimaš posebniga hrepenenja po tem zakramentu, ktero je potrebno, de človek potlej velik dušni dobiček od te svetosti doseže. Torej tudi spovednik mudí, ti pogosto sv. Obhajilo perporočati. Stóri, kakor sv. *Katarina*, ki je spovedniku, kadar ji je sv. Obhajilo odrekel, zdihnila: „O moj oče! dajte moji duši njen živež!“ Ako tudi ti vsa ponižna in vdana to žejo na znanje daš, obljubim, de bo tudi tvoj spovednik s teboj drugač delal.

Opominovanje k pogostimu Obhajilu.

Skušnja uči, de tisti neprenehama zmiram bolj popolnoma perhajajo v ljubezni božji, kateri s svetim hrepenenjem in z dovoljenjem svojiga spovednika pogosto hodijo k sv. Obhajilu. O kako prečudno Gospod take duše k svoji sveti ljubezni vleče, desiravno jim tega velikrat ne da spoznati, ampak jih brez vse sladke in občutne gorečnosti v nekaki suhoti pusti, de tolikanj ponižniši in njegovi sveti volji enakomerniši ostanejo! Ali ravno takim stiskanim dušam po besedah sv. *Terezije* ni boljšiga pomočka, kakor pogosto sveto Obhajilo.

Bodi odkritoserčna, keršanska duša! in spoznaj svojo napako, de ravno za to nočeš pogosto k sv. Obhajilu hoditi, ker se bojiš, od stvari se bolj odtergati, in nasitovanju posvetnih željá odreči. Lahko je spoznati, de pogosto sveto Obhajilo in pa posvetne perjaznosti, nečimernosti, lastna hvala, šumeče go-

stovanje ne gre skupej, in ravno iz takih vzrokov se pogosto sveto Obhajilo opuša. Taka duša si ne upa Jezusoviga očitanja prenesti, ki jo vselej zavoljo njeniga nápčniga življenja svari, kolikorkrat ga v sv. Obhajilu prejme. Sprašuj se, keršansko serce, ali nisi tudi ti zmed tistih? Ako je to, skerbno glej, de te ta terdovratna mlačnost, katero bi zamogla premagati, pa nočeš, eniga dne ne pahne v globoko brezno! —

Vzdigni se tedaj iz té revšine, in vse dneve svojiga življenja, ki ne veš njih številca, in ki jih je morebiti le malo še, popolnoma Bogu daruj! Pboljšaj se, kolikor je moč, in glej, de bolj pogosto k sv. Obhajilu hodiš. Bodi prepričana, de ob smertni uri ti ne bo žal zavoljo pogostih Obhajil, ampak zavoljo tistih, ki si jih iz nerodnosti zamudila. Sveto *Marijo Magdaleno Paciško* je močno v serce bolelo, kadar je vidila, de je ktera njenih tovaršic iz nerodnosti sveto Obhajilo opustila; večkrat je v serčnih težavah solze prelivala zavoljo tega. Torej je ravno ta svetnica rekla: „Rajši bi umerla, kakor eno samo Obhajilo opustila, katero mi je po pokoršini perpušeno.“

Od duhovniga Obhajila.

Duhovno Obhajilo so goreče želje, Jezusa Kristusa v nar svetejšim zakramentu prejeti. Sveti Tridentinski zbor je vse vérne k duhovnimu Obhajilu opominjal (Sej. 13, 8.). Bog sam je pobožnim dušam večkrat naznanil, kako prijetno mu je, če ga verni po duhovno prejéjajo. Nekiga dne se je naš Zveličar perkazal sestri *Pavli Mareski*, začetnici reda sv.

Katarine Sienske v Neapelnu, in ji je pokazal dvé dragi posodi, eno zlato, eno sreberno. Na to ji je rekel, de ima v zlati posodi prave, v sreberni pa duhovne Obhajila shranjene. Drujikrat je Gospod častiti *Joani Križanski* rekel, kolikorkrat se po duhovno obhaja, de ji vselej eno gnado dodelí, ki je uni podobna, katero v pravim Obhajilu daje.

Oče *Peter Faber*, iz Jezusove družbe, je velikrat rekel, de je duhovno Obhajilo močen pomoček, Jezusa v pravim Obhajilu z večjim blagodaram prejeti. Ravno zavoljo tega so se svetniki tako pogosto po duhovno obhajali. Sveta *Angela Križanska*, Dominikanarica, je prav velikrat rekla: Ne bilo bi mi živeti, ako bi me moj spovednik ne bil naučil, se duhovno obhajati. Ta svetnica se je skoz noč in dan po stokrat duhovno obhajala. Pa porečes, ljuba duša, kako je vender mogoče, se tolikrat duhovno obhajati? Na to ti odgovorim s svetim *Avguštinam*: Dajte mi dušo, ki nič družiga ne ljubi zunaj Jezusa Kristusa, in ona se temu ne bo preveč čudila. Prav lahko je, se večkrat na dan po duhovno obhajati; ker k temu ni potreba teš biti, ni potreba ne duhovna, ne posebniga časa; in vender zamoreš to Obhajilo, kolikorkrat hočeš, na dan opravi. Torej perstavi častita *Angela Križanska*: „O moj Bog! kako je to lepó, precej per Obhajilu biti, de si tudi nas níkdo ne vidi in ne spazi, — — in je človek le samo na Tebe navezan, ki v samoti naše duše živiš, in našimu sercu govoriš!“

Glej tedaj tudi ti, keršanska duša, de se velikrat po duhovno obhajaš, zlasti kadar móliš

in premišljuješ, kadar nar svetejši zakrament obišoš. (To se tudi lahko zgodi, kadar se ta presveti zakrament k bolniku nese, ali kadar si domá, ali na polju delaš, in slišiš per sv. maši pozvanjati, in per vsaki perložnosti). Posebno se pa per vsaki sveti maši po duhovno obhajaj, kadar mašnik sveto rešnje Telo in sveto rešnjo Kri zavživa. De se to zgodi, obúdi živo vero v Jezusa Kristususa, kateri je v presvetim zakramentu živ pričijoč; obudi potlej v sercu djanje ljubezni in djanje popolnoma obžalovanja (ali grevinge) čez vse svoje grehe, in po tem djanje hrepenenja, s katerim Jezusa povábi, de naj v tvoje serce pride, ter ga popolnoma v oblast vzame. — Vedi pa, de se moraš vsih smertnih grehov skerbno varovati, ker le v stanu gnade božje se smé človek s Kristusam skleniti. — Poslednjič se moraš Jezusu tako zahvaliti, kakor de bi ga bila v sv. zakramentu prejela. Utegneš pa naslednje besede govoriti: „Moj Jezus! vérujem, de si v nar svetejšim Zakramentu resnično živ pričijoč; ljubim te iz celiga serca, in ker te ljubim, mi je iz serca žal, de sim te s svojimi grehi razžalila; pridi, o pridi v moje serce. Ljubim te, ljubezin moja! in popolnoma se tebi zročim; nikdar ne perпусти, de bi se še kterikrat od tebe odločila.“ Na tako vižo se zamoreš po duhovno obhajati, kolikorkrat želiš.

*Vsakdanja prošnja za odpušanje vsih
nehvaležnost, ktere se Jezusu v nar
svetejšim zakramentu zgodé.*

O božje, neskončno ljubljivo, in neskončne ljubezni vredno Serce Jezusovo, ki si po nezapopadljivim čudežu svoje ljubezni in vsigamogočnosti v skrivnosti na altariji bistno in živo pričujoče! z globoko ponižnostjo te molim, in v sercu mi je žal, de te toliko ljudi v té ljubeznjivi skrivnosti pozabi, zapusti, onečasti, preganja in preklinja. Prosim z vso gorečnostjo, pozábi sleherno zasramovanje in sleherno krivico, s katero si bilo kdej na svetu razžaljeno, ali boš tudi v prihodnjič razžaljeno. O de bi te pač môgla tolikrat častiti, hvaliti in ljubiti, kolikorkrat te drugi zaničujejo in preklinjajo! O de bi pač mogla tudi s svojim življenjem ubraniti, kar koli se ti hudobniga zgodí! K malimu nadomestku, o ljubeznjivo Serce! ti dans darujem vse, kar sim in kar imam, kar bom počela in terpela, vse svoje misli, besede in djanja, vse to ti dam zgolj iz namena, te ljubiti, te častiti, in tvoje dopadajenje doseči. Ker je pa to vse prenevredno, torej sklenem ravno to s tisto ljubeznijo in s tisto hvalo, ki so ti jo izvoljeni v nebesih in pobožni na

zemlji kdej skazovali, in prihodnjič skazovali bodo. Amen.

Zahvala, čast brez konca in brez kraja
Presvetimu Zakramentu naj se daja!

(100 dni odpustkov. — Pij VI. 24. véliciga travna 1776.)

Obiskovanje Jezusa v nar sve- tejšim Zakramentu.

Dušam, ktere Jezusa Kristusa ljubijo, je zlo koristno, ga večkrat v nar svetejšim Zakramentu obiskati. Sv. cerkev je praznik presvetiga rešnjiga Telesa s toliko častitljivostjo postavila, ne le samo, sveto Obhajilo častiti, ampak častiti tudi ljubeznjivo stanovanje, ki Sin božji noč in dan prebiva v naših cerkvah v tem Zakramentu vse ljubezni. Izveličani Oče *Evzebi Niremberški* pravi, de je Jezus zlasti za to v podobi kruha ostal na zemlji, de je jéd našim dušam; ostal je pa tudi za to, de bi v tabernakeljnu skrit, z nami svoje veselje imel, in nas ljubezni spominjal, ki jo ima do nas. Sv. *Peter Alkantarski* pa piše: „Noben jezik ni v stanu razlagati, kako velika je tista ljubezin, ki jo Jezus do duše ima, ktera je v gnadi božji. Za to, ko se je imel ta presladki Ženin iz tega življenja ločiti, de bi njegova nepričujočnost nikomur ne dala perložnosti ga pozabiti, je zapustil samiga sebe v vedin spomin v tem presvetim Zakramentu, ker je hotel, de k ohranjenju njegoviga spomina naj med njim in nami ne bode družiga spominka, kot On sam.“ Torej je rekel svojim

učencam in tudi nam: „*Lejte, jest sim vselej per vas do konca sveta.*“

Veliko romarjev deleč popotva, kraje svete dežele počastit, kjer je bil Jezus rojen, je terpel in umerl; po vsi pravici pa je Oče *Avila* rekel: de med vsimi božjimi poti ne vé nobeniga svetejšiga in ljubeznjivšiga najti, kakor cerkev, v kateri je Zakrament presvetiga rešnjiga Telesa, ker ona ni kar kraj, kjer je Jezus nekdanj stanoval in terpel, ampak kraj, kjer on živ pričijoč svoje stanovanje ima. Za to Svetniki na zemlji niso večjiga veselja poznali, kakor se pred svetim rešnjim Telesam znajti. Ko je sv. *Francišsk Ksaverjan* cele dni za zveličanje duš dopernašal, je noči obračal v molitev pred sv. rešnjim Telesam. Če ga je spanje omôglo, se je naslonil na altarne stopnice, in de je le malo počitka vžil, se je spet v pogovor s svojim Gospodam spustil. Ravno tako je delal sv. *Janez Francišsk Regis*; po tem ko je celi dan po svojih misjonih pridgval in spovedoval, je bil njegov edini počitek, noč v premissljevanju pred svetim rešnjim Telesam dopernesti. Ako je cerkev že zaperto našel, je pred vratmi klečal, ter saj od deleč Jezusu dolžno čast skazoval. Častiti Oče *Baltazar Alvarec*, svet mož, kadar ni mogel v cerkev iti, si je perzadeval, saj oči proti tistimu kraju obračati, kjer je vedil, de je sveto rešnje Telo shranjeno. De ob kratkim rečem: Svetniki so v tem presvetim Zakramentu na zemlji nebesa imeli. Té nebesa zamorejo pa vsi ljudjé vživati, ker se je Jezus v nar svetejšim zakramentu vsim zapustil. Ko je bil Jezus rojen, so Modri od Jutra svojo domačijo zapustili,

in so deleč v obljubljeni deželo peršli, ter vprašali: *Kje je novorojeni judovski kralj?* Tebi pa ni treba dalj kot v cerkev iti, kjer so sveti zakramenti, de ga najdeš.

Ako si bila v obiskovanji presvetiga rešnjiga telesa dosihmal pre malo goreča, te prosim, se zanaprej tega neprecenljiviga zaklada z večji skerblijovostjo poslužiti. Sestra *Ana Krišanska*, poprej grafinja in zmed nar imenitnih španjolskih gospá, je bila s štiri in dvajsetimi leti vdova, in stopila je v Montili v red svete Klare. Perdobila si je stanico, iz ktere je na altar presvetiga rešnjiga Telesa vidila, in se je ondi veči del noč in dan mudila. Vprašana, kako de vender toliko ur zamore pred naj svetejšim Zakramentam dopernesti, je odgovorila: „Tukaj bi jest hotla skoz celo večnost biti.“ Vprašana, kaj de se pred Jezusam v presvetim Zakramentu počne, je rekla: „*Zahvaluje se, ljubi se, prosi in šeli se.*“ To ti je lep nauk, kako se v pričó svetiga Zakramenta obnašaj, de ti bo v velik prid.

Pervič tedaj se Bogu *zahvala* daje. O moj Bog! človek se priljudno zahvali kterimu iz svoje rodovine, ko od deleč pride, ga obiskat in ti ne veš, kako bi se Sinu božjemu zahvala, kteri z nebes doli pride ne le te obiskat, temuč vselej per tebi ostat in se s teboj radigovat? Kadar tedaj Jezusa v nar svetejšim Zakramentu obišeš, obudi najpred djanje vere v svojim sercu, moli svojiga Ženina v skrivnosti božji, in zahvali ga po dolžnosti za veliko dobroto, de je peršel, iz ljubezni do tebe na altarji ostat. —

Drugič se *ljubi*. Ko so svetimu *Filipu*

Neriu naj svetejši Zakrament, popotnico, pernesli, ga je prevzela goreča ljubezin in je sklical: „Lejte mojo ljubezin! Lejte ljubezin mojo!“ Tako tudi ti govôri vpričo naj svetejšiga Zakramenta. K sercu si jemlji, de iz ljubezni je tvoj Źenin zapert v té jéci ljubezni, in ves gorí iz ljubezni do tebe. Sveti *Katarinè* Sienski se je bil nekiga dne Zveličar boŹji v nar svetejšim Zakramentu predočil kakor ognjena peč, iz ktere so puhtéli plameni ljubezni boŹje — toliki plameni, de je svetnica sterméla, kako je mogoče, de se serca vsih ljudi ne vnamejo od té ljubezni. Kolikorkrat se znajdeš pred nar svetejšim Zakramentam, ponavljaj večkrat djanje ljubezni v svojim sercu, ako Źeliš Bogu dopasti; zlasti pa se mu daruj samo sebe. —

Tretjič se *prosi*. Zveličani *Henrik Suzo* pravi, de Jezus v presvetim rešnjim Telesu molitev tistih veliko hitrejši usliši, ki ga ondi obišejo, in jim veliko obilniši deli svoje milosti. Praviš morebiti, de se ne moreš več časa pred svetim rešnjim Telesam muditi, ker ne veš, kaj početi, kako govoriti. Moj Bog! zakaj pa ga ne prosiš potrebnih gnad? Prosi ga, naj ti da moč in serčnost, skušnjave premagovati; tistiga greha se obvarovati, v kteriga večkrat padeš; se tistiga nagnjenja rešiti, ktero te še vklépa, de ne moreš prav popolnoma boŹja biti. Prosi ga, naj ti dôbrotljivo pomaga, zaničevanja in vse zopernosti poterpljivo in krotko prenašati; naj svojo ljubezin boŹjo v tvojim sercu razširi, in zlasti, de bi mogla vselej z njegovo sveto voljo sklenjena ostati. Tudi, če čutiš, de ti kako razŹaljenje boŹje

strah déla, se brez pomude pred sveto rešnje Telo podaj, Boga odpušanja prosit, in stiskano serce vpokojit. Ako te kej razžali, ali se ti kej neprijetniga perméri, Bogú zrôči, in prosi ga, naj ti dobrotno svojo pomoč podá, vse to popolnoma vdana v božjo voljo prenesti. O ko bi vse device tako delale, in vedile tovarštva svojiga Ženina v prid obračati, bi vse bile zveličane! Skušaj saj ti, de s takim obnašanjem svetost dosežeš.

Molitev pred svetim rešnjim Telesam.

Moj Jezus! mólim in častim te v nar svetejšim Zakramentu. Ker ti si tisti, ki si nekđaj na križu svoje sveto življenje za me dal, in si zdaj v tem tabernakelju kakor v ječi ljubezni zaklenjen, ker me ljubiš. Ti me prijazno vabiš, se pogosto s tvojim presvetim Telesam per svetim obhajilu poživiti, de bi se s teboj popolnoma sklenila in vsa tvoja bila. O kaj ti bom na to rekla, preljubi Zveličar moj? Zahvalim te, častim te za toliko ljubezin, in zaupam, de ti bom skoz celo večnost za to v nebesih dajala hvalo. Govorila bom s sveto Terezijo: *Usmiljenja Gospodove bom péla vekomaj.* (Ps. 8, 2). To iz tvojiga zasluženja upam, Jezus moj, Ženin moj! Bolí me, de sim te dosihmal tolikrat žalila, in tvojo jezo zaslužila. Moj Jezus! odpusti mi, in stóri z menoj usmiljenje, de med

tólikimi in tólikimi, ki so ti zvesto služili, ti bom tudi jest zvesto služila. Tebe ne bom nikoli nikoli več zapustila; velikrat te bom v nar svetejšim Zakramentu obiskala. Pričijočnost tvoja mi bo moč dajala, vse nagnjenja razdjati, ktere niso k tebi obernjene. Tvoja bližnost me bo opominjala, de sim dolžna tebe zarés ljubiti, in v vsaki sili per tebi pomoči iskati. Vselej in vsak čas želim biti blizo tebe; velikrat bom k tvoji mizi perstopila, de te bom zamogla bolj in še bolj ljubiti, in se s teboj bolj in bolj na tanko skleniti, ljubi Jezus moj! Ljubim te, o Bog! ki si v presvetim Zakramentu skrit. Iz ljubezni do mene ti neprenehama stanuješ na altarji; iz ljubezni do tebe bom jest pred teboj tukaj ostala, dokler bom môgla, te pogosto obiskovala, kakor bom môgla. Bodi vselej per meni, o dobrotljivi Jezus moj, in moje vse, in vari me, de te ne žalim z gréham. Želim te na zemlji v té hiši pogosto obiskovati, in v večnosti vekomaj s teboj prebivati. O Marija, moja Mati! prôsi za me Jezusa, in sprôsi mi gorečo ljubezin do svetiga rešnjiga Telesa. Amen.

Litanije

od presvetiga Rešnjiga Telesa.

Gospod, usmili se nas!
 Kriste, usmili se nas!
 Gospod, usmili se nas!
 Kriste, sliši nas!
 Kriste, usliši nas!

Bog Oče iz nebes,
 Bog Sin, Odrašenik sveta,
 Bog sveti Duh,
 Sveta Trojica, en sam Bog,
 Jezus, kateri si per zadnji večerji sam
 sebe učencam zavžiti dal,
 Jezus, kateri si v presvetim Zakramentu
 resnično pričujoč s kervjo in z mesam,
 z dušo in s telesam, po Božji in člo-
 veški natorji,
 Jezus, živi kruh, kateri si z nebes peršel,
 Jezus, kruh angelov,
 Jezus, kruh vsih izvoljenih,
 Jezus, kruh močnih,
 Jezus, čeznatorni kruh,
 Jezus, skriti Bog in Zveličar,
 Jezus, studenec vsih gnad,
 Jezus, vedni in nar čistejši dar,
 Jezus, nekervavi dar noviga testamenta,
 Jezus, nedolžno Jagnje Božje,
 Jezus, skrita mana,

usmili se nas!

Jezus, Beseda, ktera je meso postala,
 in zdaj vedno med nami prebiva,
 O nar svetejši Zakrament,
 Nar veči skrivnost Božja,
 Nar veči skrivnost Božja,
 Spomin nar večih čudežev Božjih,
 Prečudno znamenje nar veči ljubezni Božje,
 Zakrament večne ljubezni,
 Skrivnost vere,
 Dar sprave za žive in mertve,
 Nar veči moč v skušnjavah,
 Nar močnejši orožje zoper hudobniga
 sovražnika,
 Nar imenitniši vsih darov Božjih,
 Presveti spomin Gospodoviga terpljenja
 in njegove smerti,
 Presveta Gospodova večerja, per kateri
 angelci strežejo,
 Nar veči veselje pobožnih duš,
 Nar veči dobrota vernih kristjanov,
 Nar slajši živež naših duš,
 Moč slabih,
 Tolažba žalostnih,
 Pomoč zapušenih,
 Popotnica teh, kateri v večnost gredo,
 Zastava večniga življenja,
 Bodi nam milostljiv; zanesi nam, o Jezus!
 Bodi nam milostljiv; usliši nas, o Jezus!
 Od vsiga hudiga, odreši nas, o Jezus!
 Od vsiga greha, odreši nas, o Jezus!

usmili se nasi

- Od nevredniga prejemanja tega presve-
 tiga Zakramenta,
 Od poželenja mesa,
 Od poželenja oči,
 Od prevzetnosti življenja,
 Od vsih pregrešnih perložnost in ne-
 varnost,
 Od skrivnih skušnjav in zalezovanja hu-
 dobniga duha,
 Od vsih nesreč,
 Od nagle in neprevidene smerti,
 Od večne smerti,
 Z ljubeznijo, s katero si ta sveti Zakra-
 ment postavil,
 Z ljubeznijo, s katero si per zadnji ve-
 čerji svoje apostelne obhajal,
 Z ljubeznijo, s katero tudi nas s svojim
 presvetim Rešnjim Telesam živiš,
 Z ljubeznijo, s katero se v tem presve-
 tim Zakramentu za nas daruješ,
 Z ljubeznijo, s katero v tem daru Božji
 pravici zadosti storiš,
 Z ljubeznijo, s katero nevrednim kristja-
 nam zanašaš,
 Z ljubeznijo, s katero v tem presvetim
 Zakramentu tolikanj nečasti preterpiš,
 Z ljubeznijo, s katero s stola svoje mi-
 losti tako usmiljeno na nas gledaš,
 Z ljubeznijo, s katero nas tako dobrot-
 ljivo poslušaš,

odreši nas, o Jezusi!

Z ljubeznijo, s katero v tem presvetim Zakramentu tolikanj gnad skazuješ, odreši nas, o Jezus!

Z ljubeznijo, s katero v tem presvetim Zakramentu do konca sveta per nas ostaneš, odreši nas, o Jezus!

Mi ubogi grešniki,

De nam zaneses,

De nam vse naše grehe odpustiš,

De nas v živi veri v ta presveti Zakrament poterdiš in obderžiš,

De v naših sercih terdno zaupanje v ta nar svetejši Zakrament obudiš,

De v naših sercih gorečo ljubezen do tega nar svetejšiga Zakramenta pomnožiš,

De našo čast in pobožnost k temu presvetimu Zakramentu pomnožiš in ohraniš,

De nam gnado daš, vselej z dobro perpravo k tvoji Božji mizi perstopiti,

De nam sad tega presvetiga Zakramenta obilno dodeliš,

De resnično češenje tega nar častiljivšiga Zakramenta med nami pomnožiš,

De vso nečast od té nar častiljivši skrivnosti Božje zavaruješ in odverneš,

De svojo sveto cerkev vižaš in ohraniš,

De vsim, kateri v te ne vérujejo, luč prave vere dodeliš,

De naše misli k nebeškim željam povzdiguješ,

te prosimo, usliši nas, o Jezus!

De naše serca s svojim milostljivim obiskovanjem razveseliš in očistiš,
 De nam vselej veselje nad tem presve-
 tim Zakramentam v serce daš,
 De vedno v nas ostaneš, in mi v tebi,
 De nas ob koncu našiga življenja s to
 nebeško popotnico previdiš in obve-
 seliš,
 De nas poslednji dan k večnemu življe-
 nju obudiš,
 De vsim vernim dušam večni mir in po-
 koj dodeliš,
 De nas na sedežu svoje milosti uslišati
 hočeš,
 Jezus, Sin Božji,
 Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemplješ,
 zanesi nam, o Jezus!
 Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemplješ,
 usliši nas, o Jezus!
 Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemplješ,
 usmili se nas, o Jezus!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Dobrotljivi in usmiljeni Gospod je spo-
 min svojih čudežev storil. — On je živež
 dal tem, kateri se njega bojé.

te prosimo, usliši nas, o Jezus!

Ti si nam kruh z nebes dodelil, o Gospod! kateri vse razveseljenje v sebi ima.

S tvojiga altarja, o Gospod! prejemamo Kristusa, v katerim se duša in telo razveseli.

Molimo.

O Bog! kateri si nam v prečudnim Zakramentu spomin svojiga terpljenja zapustil; dodeli, te prosimo, de svete skrivnosti tvojiga telesa in tvoje kervi tako častimo, de sad tvojiga odrešenja vedno v sebi občutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogam Očetam v edinosti svetiga Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Pristavek.

I. Kako med sveto mašo Kristusovo terpljenje premissljevati.

Sveta maša je postavljena v spomin Kristusoviga terpljenja; torej je zelo zveličavno njegovo terpljenje med sveto mašo premissljevati. To premissljevanje pa tistimu ni težko, kdor vé, kaj pomenijo vse svete šege per sveti maši. Vse namreč, kar koli mašnik, namestnik Kristusov, per altarju dela in počne, svoj sveti pomen ima. V zljajšanje zveličavniga premissljevanja, svetih občutljejev in goreče molitve per sveti maši, sledi kratko razlaganje teh svetih mašnikovih obnaškov per altarju.

Mašnik pogosto glavo, kolena in život vklanja; to nas spomni, kako je Jezus v svoji človeški natóri spoštoval svojiga nebeškiga Očeta, ter se mu popolnoma podvergel. Ravno tako nam *kuševanje altarja* v spomin kliče Jezusovo popolnoma vdanost v voljo nebeškiga Očeta, in voljnost vse terpljenje za ljudi sprejeti, naj bi še toliko težko bilo.

Mašnik per altarju sem ter tje hodi; to nas spomni, kako je vjéti in zvezani Jezus od sodnika do sodnika po mestu vlačen, in poslednjič na moriše peljan bil.

Mašnik dela večkrat križe nad daritvijo; to nas spomni križev in težav, ki jih je Jezus na duši in na telesu terpel. S križi, ki jih *sam nad seboj* dela, pa naznani, de se želi sadú Jezusoviga terpljenja vdeležiti. Povzdigovalje, razprostiranje in sklepanje rók nas opomni, kako je tudi Jezus roke povzdigoval in molil k nebeškemu Očetu, zlasti na oljski gori, ko je bila njegova duša žalostna do smerti.

Mašnik zdaj tiho, zdaj na glas móli, ker je po nedolžno toženi Jezus zdaj molčal, zdaj govoril. Tudi je pomen znotranje in zunanje molitve terpévšiga Jezusa.

Mašnik se v nebesa ozira v znamenje, de daruje. Jezus se je pogosto v nebó oziral, kadar je kej blagoslovljal, ali čudež hotel storiti. — Nasléduje ob kratkim nauk, kako Kristusovo terpljenje med sveto mašo premišljevati.

Mašnik:

Kristus:

Gre k altarju;
Začne sveto mašo;

Gre v svoje terpljenje.
Móli v vertu.

Mašnik :

Móli očitno spoved;
 Gre k altarju in ga kušne;
 Gre na desno stran;
 Bêre začetik sv. maše;
 Móli: Kirje elejson t. j.
 Gospod, usmili se;
 Reče: Dominus vobiskum
 (Gospod z vami);
 Bêre list;
 Móli v sredi altarja;
 Bêre evangeli;
 Kelih odkrije;
 Darúje krùh in vino;
 Reče: Orate fratres (mo-
 lite bratje);
 Tiho móli;
 Móli predglasje;
 Stori spomin za žive;
 Razprostira roke nad ke-
 lih;
 Blagoslovlja daritev;
 Povzdigne sveto rešnje
 Telo;
 Povzdigne sveto rešnjo
 Kri;
 Dalje móli;
 Reče: Tudi nam grešni-
 kam, ter se na persi
 udari;
 Móli očenaš (pater no-
 ster);

Kristus:

Kervav pót poti.
 Iškarjot Jezusa s kušlje-
 jem izdá.
 Jezusa vjamejo.
 Jezus v Kajfovi hiši spra-
 ševan, za uho udarjen.
 Peter Kristusa zatají.
 Pogleda Petra, ki se spre-
 oberne.
 Ga peljejo k Pilatu.
 Ga peljejo k Herodu.
 Ga zopet k Pilatu peljejo.
 Slečen.
 Tepéžen (ali gajžljan).
 Pilat pravi: Ekce homo
 (Lejte, človek!)
 Zapljevan in zasramovan.
 K smerti obsojen.
 Križ nese.
 Veronika mu ruto podá.
 Na križ perbijan.
 Na križ povzdignjen.
 Preliva kri iz svojih sve-
 tih ran.
 Móli za človeški rod.
 Spreoberne razbojnika.
 Govori sedem besed na
 križu.

Mašnik:

Prelómi sv. hostjo;
Spustí dél sv. hostje v
kelih;

Reče: Jagnje božje (agnus Dei);

Dalje móli;

Se obhaja;

Kelih briše;

Kelih zagerne;

Reče: Gospod z vami!

Móli poslednje molitve na
desni strani;

Reče poslednjič: Dominus vobiskum;

Reče: Ite missa est;

Da blagoslov (žegen);

Bêre poslednji evangeli;

Kristus:

Umerje na križu.

Jezusova duša gre pred
pekel.

Veliko per križu se jih
spreoberne.

Iz Kristusove strani teče
kri in voda.

Pokopán.

Maziljen z dišavami.

Od smerti vstane.

Se perkaže ženam na
poti.

Štirideset dni z učenci
ostane.

Se poslednjič učencam
perkaže.

V nebesa gre.

Pošlje sv. Duha.

Apostelni oznanujejo sv.
evangeli po vsim svetu.

II. Mašne molitve.

Perpravljjanje.

V imenu Boga † Očeta, ino † Sina,
ino svetiga † Duha. Amen.

Vsigamogočni, večni Bog, milostljivi
Oče! per tem opravilu svete maše se bo zdaj
tvoj edinorojeni Sin Jezus Kristus po maš-
nikovih rokah tebi pravimu živimu Bogú
daroval. Prosim te ponižno, sprejmi to ne-

precenljivo daritev, po namenu našiga Odrešenika, in njegove svete cerkve, v svojo večno čast, v spoznanje naše podložnosti in svojiga nar večjiga veličastva in gospodarstva čez vse stvari v nebesih in na zemlji. Sprejmi jo v večni spomin britkiga Jezusoviga terpljenja in smerti na križu, in v dolžno hvaležnost za neštevilne dobrote, ktere nam po njegovim zasluženju deliš. Odpusti nam, o usmiljeni Oče! po ti neomadežani daritvi nedolžniga Jagnjeta naše obilne grehe in zanikernosti, in zbriši kazni in strahovanja, ki smo jih z njimi zaslužili. Zavoljo tolike daritve dodéli, o Bog! vso dušno in telesno pomoč živim, in nebeško potolažbo ter srečno rešenje dušam v vica. Po ravno tem Jezusu Kristusu, Gospodu našim. Amen.

Začetik svete maše.

Kadar mašnik pred altarjem móli.

Spoznam vpričo Boga vsigamogočniga, pred Marijo, vselej devico, in vsimi svetniki in svetnicami božjimi, de sim veliko grešila z mislijo, z besedo in z djanjem. Zadolžena sim pred Bogam, silno sim zadolžena! Za to prosim sveto Marijo vselej devico in vse svetnike in svetnice božje, moliti in usmiljenja prositi za me per Gospodu, našim Bógu.

Usmili se nas, o vsigamogočni Bog! odpusti nam naše grehe, in perpelji nas v večno življenje.

Milost, odvezo in odpušenje naših grehov nam dodeli, o vsigamogočni in usmiljeni Gospod! Amen.

Odvzemi, prošimo, o Gospod! od nas naše grehe, de bomo vredni s čistim srcem stopiti k nar Svetejšimu.

Gospod, skaži nam usmiljenje! Kriste, usmili se! Gospod, usmili se nas!

Slava.

Čast in hvala Bogu na višavah, in mir ljudem na zemlji, kateri so prave volje. Hvalimo te, častimo te, molimo te, povišujemo te. Zahvalimo se ti zavoljo tvoje časti, Gospod Bog, nebeški Oče! Gospod edinorojeni Sin Jezus Kristus, Gospod Bog! Jagnje božje! Sin Boga Očeta, ki grehe svetá odjemlješ, sprejmi našo prošnjo; ki sediš na desnici Boga Očeta, usmili se nas! Ker sam ti si svét, sam ti Gospod, ti sam nar vikši, Jezus Kristus s svetim Duham v časti Boga Očeta. Amen.

Kadar mašnik na moški strani móli.

Molímo.

Vsigamogočni in neskončno pohlévni Bog, ki si žejnimu ljudstvu studenic žive

vode iz skale obudil, zbudi iz naših terdih src solze obžalovanja, de bomo svoje grehe objokovali, in po tvoji milosti njih odpušnje doségli. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našim.

Vžgi, o Gospod, z ognjem svetiga Duha naše serca, de ti bomo s čistim telesam služili, in z očišenim srcam dopadli.

O Bog, ki prevzétim nasprotvaš, in milost ponižnim deliš; dodeli nam pravo in resnično ponižnost, ktere živo podobo je tvoj Edinorojeni vérnim sam nad sabo skazoval, de nikoli s prevzetnostjo tvoje jeze ne zbijamo, temuč s podložnostjo tvoje milosti darove doségamo.

Bog, ki tém, kateri te ljubijo, vse v dobro obračaš, vtisni v naše serca svojo nespremenljivo ljubézin, de hrepenenja, s katerim nas ti navdihneš, ne bodo mogle nobene skušnjave premakniti.

Bog, ki si nam v prečudnim Zakramentu spomin svojiga terpljenja zapustil, dodeli nam, prosimo, svete skrivnosti tvojiga telesa in tvoje kervi tako častiti, de sad tvojiga odrešenja vedno v sebi občutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogam Očetam v edinosti svetiga Duha, Bog vekomaj. Amen.

List ali berilo.

Iz bukav modrosti 4. in 5. post.

„O kako je lep čist rod, kateri se v čednosti svéti! zakaj njegov spomin je večin, ker per Bogu in per ljudéh hvalo ima. — On nosi ko premagavec véčno krono, ker je plačilo v vojskovanju za čistost zadel. Hudobnih rodovitna množica pa ne bo za nič, in prešestno zasajenje ne požene globokih korenin, tudi nima terdniga debla. — Oni bodo brez častí umerli, in bodo med mertvimi vekomaj v zasramovanju. — Vsi prestrašeni bodo (pred sodbo) peršli, ker se bodo svojih grehov spomnili, in njih lastne hudobije bodo zoper njih tožile. Tedaj bodo pravični z veliko serčnostjo stali zoper té, kateri so jih stiskali. Kadar bodo hudobni to vidili, bodo od grozniga strahú vsi prepadeni, in se bodo začudili, kako so uni (pravični) tako naglo zveličanje dosegli. Tukej bodo sami per sebi rekli: Ti so tisti, kterim smo se mi nekdej posmehovali, in jih za sramotljiv pregovor imeli. Mi neumni smo imeli njih življenje za nespamet, in njih konec za nečast: Lejte, kako so zdaj peršteti med otroke božje in njih delež je med svetniki! — Tako govore ti v peklu, kateri so grešili. Pravični pa bodo vekomaj živeli, in per Gospodu je njih plačilo.“

1. Evangeli.

Bukve se preložé, in mašnik na žensko stran stópi.

V imenu Boga † Očeta, in † Sina, in svetiga † Duha. Amen.

Vstanem poslušat sveti evangeli — veselo oznanilo, kteriga nam je Jezus z nebes pernesel, de naj po njem živimo in se zveličamo.

Iz evangelija sv. Matevža, 5. postav.

Jezus je odperl svoje usta in je učil, rekoč: „Blagor jim, kteri so čistiga serca, ker oni bodo Boga gledali. Blagor mirnim, ker otroci božji bodo imenovani. Blagor vam, kadar vas bodo kleli in preganjali in vse hudo zoper vas govorili zavoljo mene; veselíte se in od veselja poskakujete, ker vaše plačilo je obilno v nebesih.“

Bog mi daj moč, po tem svetim evangelskim nauku živeti in umreti; perpravljena sim rajši tudi življenje dati, kot od njega odstopiti.

Vera.

Vérujem v Boga Očeta vsigamogočniga i. t. d. — O moj Bog! daj mi gnado, svojo vero vselej v delih spolnovati, jo pred vsim svetam neprestrašeno pričati, do konca v nji stanovitna ostati, ter enkrat v živi

veri, v terdnim upanju in goreči ljubezni svoje življenje skleniti.

Molitev pred pridigo.

O sveti tolažnik, sv. Duh! kateri si Jezusove apostelne tako razsvetlil in poterdil, de so njegov nauk popolnoma vedili in uméli, ter z veliko gorečnostjo oznanovali: razsvétli ravno tako tudi tega Jezusoviga namestnika, kateri nam bo zdaj njegov nauk oznanoval. Položi mu take besede na jezik, ktere véš, de se nar bolj našiga serca pri-mejo, in kterih mi po svojih slabostih nar bolj potrebujemo, de bomo mogli hudiga se varovati in dobro storiti. Daj mu tudi pri-jetin in perserčin glas, de naše terde serca omeči, de dobre in pobožne kristjane v dobrim še bolj poterdi, terdovratne grešnike pa na pravo pot pokore perpelje. Vsim skupej pa daj gnado, ga s tako pobož-nostjo in gorečnostjo poslušati, kakor bi Jezus Kristus sam pred nami stal, in nam svoje nebeške nauke oznanoval.

O Marija, mati Božja! sprosi nam od Jezusa, de bi njegovo sveto besedo vselej tako zvesto poslušali, in v sercu ohranili, kakor si jo ti poslušala in ohranila; de bi v naših sercih obiln sad prave keršanske bogaboječnosti obrodila, de bi zmiram bolj

in bolj v božjim strahu in v ljubezni božji rastli, in enkrat večno plačilo dosegli. Amen.

Molitev po pridigi.

O Gospod Jezus Kristus! zahvalimo te, de si nam po svojim namestniku svete in zveličanske nauke oznanoval, in te ponižno prosimo, daj nam gnado, de bomo tudi v djanju spolnovali, kar smo slišali, in s pomočjo tvoje gnade poboljšali, kar smo zdaj nad seboj še pomankljiviga in pregrešniga našli; de bomo tako svojo vest bolj in bolj očiševali, in vedno v tvoji sveti gnadi ostali, dokler nas k sebi ne vzameš, kjer bomo večno gledali, kar tukej verujemo, večno vživali, kar tukaj upamo, in tebe, vse ljubezni vredniga Boga, vekomaj ljubili. Amen.

Sveta Marija, mati Božja, in vsi sveti apostelni, prosite Boga za nas, de po zvestim dopolnovanju svete besede božje enkrat v vašo srečno družbo pridemo. Amen.

2. Darovanje.

Mašnik kelih odkrije in daruje Bogu krùh, potlej vino.

Sprejmi, sveti Oče, vsigamogočni večni Bog! le-ta čisti dar, kteriga jest, tvoja nevredna služabnica, tebi, svojimu živimu in pravimu Bogú, z mašnikam vred darujem za svoje brezšteviline grehe, zamere in za-

nikernosti, za vse pričujoče, pa tudi za vse verne kristjane, žive in mertve. Daj, de bo meni in njim v zveličanje in večno življenje. Amen.

O Bog, naš stvarnik in odrešenik! daj nam po skrivnosti te vode in tega vina, de se bomo božje nature Jezusa Kristusa ravno tako vdeležili, kakor se je on ponižal, našo človeško natoro nase vzeti.

Darujemo ti tudi, o **Gospod!** kelih zveličanja, in prošimo tvojo milost, de naj pride s prijetnim duham pred obličje tvojiga božjiga veličastva za naše in vsiga sveta zveličanje. Amen.

S temi darovi vred se ti darujem tudi samo sebe, o sveti **Oče**, neskončno usmiljeni **Bog!** Tebi zročim vse svoje misli, želje, besede in djanja; nikdar ne perпусти v moje serce, kar bi mene oskrunilo in tebe razžalilo. Tebi zročim svoje roke, oči in vse počutke; o dodeli mi, de bo vsako moje djanje in nehanje tvojo čast povikšalo. Dar iz nedolžnih rok tebi, o **Gospod**, dopade, in molitev iz čistiga serca predere oblake; očisti mi torej, o milostljivi **Bog!** dušo in teló, de naj tvoj sveti tempel bo; opêri mi serce, de bo tebi posvečen altar, s kteriga naj se povzdiguje k tebi večna čast in hvala. Čast bodi **Bogu Očetu** in **Sinu** in svetimu **Duhu**. Kakor je bila v

začetku, in zdaj, in vselej, in vse večne čase. Amen.

Tihe molitve,

se molijo po darovanju.

Prosimo, o Gospod Bog, poglej usmiljeno na to daritev, ktero tvojimu veličastvu darujemo za svoje grehe; in zbudi iz naših oči potoke solz, de bomo z njimi plamene svojih grehov pogasili. Po Kristusu, Gospodu našim.

Raztergaj, o Gospod, zaveze naših grehov, in dodéli nam vnovič, kar si nam že enkrat dodelil, ter odreši nas z odpušenjem, ki si se bil ponižal nas z milostjo odrešiti: de ti bomo hvalni dar s pravo radovoljnostjo in s čistim sercam darovali.

Prosimo, o Gospod! naj nam ta daritev milost prave ponižnosti doseže, in iz naših serc ob enim poželenje mesá in oči in napuh življenja prežêne, de bomo trezno, pravično in pobožno živeli, ter večno plačilo dosegli.

O Bog, ki nas s skrivnostimi in zapovedimi v svojo podobo obnovljuješ; daj nam moč, popolnoma po tvojih zapovedih živeti, de dar ljubezni, ki si nam ga dal upati, po pričujoči daritvi nam zares dodeliš.

Prosimo, o Gospod, dodéli milostljivo svoji cerkvi dar edinosti in mirú, ki sta v

darovih, ki jih darujemo, skrivnostno zaznamnjana. Po Gospodu našim Jezusu Kristusu, kateri s teboj živi in kraljuje v edinstvi svetiga Duha, Bog vekomaj. Amen.

Predglasje.

Mašnik ga poje, ali pa slovesno móli.

Vzdigni iz prahú se serce moje, moj duh povzdigni se v nebesa, in jezik hvalo pój Bogu, po Jezusu Kristusu, Gospodu našim. Ali ker tebe, večne častí Kralj, spodobno ne morem hvaliti, se z vsimi angeli in vikšimi angeli, s Kerubi in Serafi sklenem, kateri ti dan na dan v en glas ženó: Svét, svét, svét, Gospod Bog nebeških trum! Nebó in zemlja sté polne tvoje slave. Hozana na višavah! Hvaljen bodi, kateri pride v imenu Gospodovim! Hozana na višavah!

Spomin za žive.

O usmiljeni nebeški Oče! pernesemo ti ta presveti dar, in te v imenu Jezusa Kristusa, tvojiga Sina, ponižno prosimo za tvojo sveto katoliško cerkev, za našiga papeža I., za našiga škofa I., za našiga cesarja I., za vse pričijoče, in za vse verne kristjane. Prosim te, o Gospod! spomni se posebno tudi tistih živih, za ktere sim posebej dolžna, ali sim se namenila moliti, zlasti pa (Tukej imenuj žive, za ktere

sveto mašo posebej daruješ, in za ktere ti je zlasti moliti).

Zdaj se sklenem z vsimi svetniki božji, posebno z visoko častitljivo vselej devico Marijo, materjo našiga Boga in Gospoda Jezusa Kristusa, in te prosim, dodeli meni in vsim vernim po njih zasluženju in prošnji vedno in povsod svojo mogočno pomoč. Po ravno tistim Jezusu Kristusu, Gospodu našim. Amen.

3. Povzdigovanje.

Ko se krùh posvečuje.

Per zadnji večerji je vzel Jezus krùh v svoje svete in častite roke, je zahvalil svojiga nebeškiga Očeta, in ga posvétìl, razlomil ter dal svojim učencam, rekoč: Vzemite in jejte vsi od tega: Zakaj to je moje telo.

Kadar se sveto rešnje Telo povzdigne.

Bodi češen in hvaljen, o Jezus, ki si tukej v podobi kruha živ pričijoč! O Jezus, bodi mi milostljiv! o Jezus, bodi mi usmiljen! o dobrotljivi Jezus, odpusti mi moje grehe!

Ko se vino posvečuje.

Po večerji je vzel Jezus tudi kelih z vinam v svoje svete in častitljive roke,

zahvalil nebeškiga Očeta, in ga posvetil ter dal svojim učencam, rekoč: **Vzemite in pite vsi iz njega: Zakaj to je kelih moje kervi, nove in večne zaveze, skrivnost vere, ktera bo za vas in za njih veliko prelita v odpušanje grehov. Kolikorkrat bote to delali, storite v moj spomin.**

Kadar se sveta rešnja Kri povzdigne.

Bodi češen in hvaljen, o Jezus! ki si tukej v podobi vina živ pričjoč. **O Jezus, tebi živim!** o Jezus, tebi umerjem! o Jezus, tvoja sim živa in mertva! **Daj, o Jezus!** de tvoja draga kri nad menoj ne bo zgubljena.

Po povzdigovanju.

Kakor nam je naš dobrotljivi Zveličar zapovedal, se zdaj spomni tvoje sveto ljudstvo, o Bog! ravno tistiga Kristusa, tvojiga Sina, Gospoda našiga; ravno tako tudi njegoviga zveličavniga terpljenja, njegoviga od smerti vstajenja, in njegoviga častiljiviga vnebohoda. **V tem spominu darujemo tvojimu presvitlimu veličanstvu ta prečisti,**

in neomadežani dar, ta sveti krùh večniga življenja, in ta kelih brezkončniga zveličanja.

Z milostljivim in perjaznim obličjem poglej, o Gospod! na ta naš dar, in sprejmi ga tako dobrotljivo, kakor si sprejél dar svojiga pravičniga služabnika Abelna, dar očaka Abrahama, in dar véliciga duhovna Melkizedeka.

Ponižno te prosimo, vsigamogočni Bog! rêci, naj ti ta dar tvoj sveti angel pernese na nebeški altar pred tvoje božje obličje, de, kar koli nas bo presveto Jezusovo telo in njegovo presveto kri vživalo, se z vso nebeško dobroto in milostjo napolnimo. Po ravno tem Kristusu, Gospodu našim.

Spomin za mertve.

Usmili se tudi, o dobrotljivi nebeški Oče! svojih služabnikov in služabnic, ki so z znamenjem svete vere pred nami v večnost šli, in se še v vicah očišujejo. Posebno te pa prosim za (Imenuj jih tukej, za ktere ti je posebno moliti). Perserčno te prosimo, o Gospod! dodéli tem in vsim, ki v Kristusu počivajo, kraj hladú, lúci in mirú po Kristusu, Gospodu našim. Amen.

Pa tudi na nas, uboge grešnike, se milostljivo ozri, o Gospod, ker zaupamo v tvojo neskončno milost; vzêmi nas po tem revnim življenju v družbo vsih svojih izvo-

ljenih, ne zavoljo našiga zasluženja, ampak iz svoje milosti po neskončnim zasluženju Jezusa Kristusa, Gospoda našiga. Amen.

Oče naš, kateri si v nebesih i. t. d.

Odreši nas, prosimo te, o Gospod! od vsiga hudiga, pričijočiga in prihodnjiga; in na prošnjo prečiste in častiljive vselej device Marije in vsih svetnikov nam daj mir v našim življenju, in brani nas pred vsimi sovražniki, de nas v zmote ne zapeljejo, in od tebe ne odvernejo. Amen.

Jagnje božje.

O Jezus, nedolžno jagnje božje, usmili se, usmili se nas! Daj nam mir s teboj, daj nam mir vesti, daj nam tisti srečni mir, kteriga svet ne more dati. Ohrani tudi svojo sveto cerkev v miru in edinosti, in zaverni njé sovražnike na pot pokore in zveličanja.

Gospod Jezus Kristus, Sin živiga Boga, ki si po volji Očeta, s pomočjo svetiga Duha, s svojo smertjo svet oživil, ponižno te prosim, očisti vselej, prejden tvoje sveto rešnje Telo prejmem, moje serce od vsih grehov, in daj mi gnado, de se od tebe in tvojih svetih zapoved nikdar ne ločim. Amen.

O Gospod Jezus Kristus! obvari me po svoji neskončni dobroti, de te per svetim obhajilu nikdar nevredno ne bom prejela. Obvari, obvari me te grozne nesreče, in

stóri z menoj usmiljenje, de ne bom sama sebi pogubljenja jedla, temuč, de bo tvoje presveto Telo moje dušo vselej za večno življenje ohranilo. Amen.

4. Mašnikovo obhajilo.

Gospod, nisim vredna, de greš pod mojo streho; ampak reci le z besedo, in ozdravljena bo moja duša! (Reci trikrat).

Tudi ti se po duhovno obhajaj, in reci:

Mašnik zdaj vživa sveto rešnje Telo in sveto rešnjo Kri v podobah kruha in vina. O moj Bog! kako bi bila jest srečna, ko bi okusilo tudi moje serce ta angelski kruh, ko bi mi bila dana ta nebeška jed! O Jezus, preljubi Zenin moje duše! v globočini sercá me bolí in peče, de sim te žalila, in nisim vredna, te prejeti. Vendar moja revna duša hrepení po tebi, kakor žejin jelen po merzli vodi. Usmili se me, o Jezus! odpusti mi moje grehe; za terdno ti obljubim, de se bom posihmal s tvojo gnado vsih grehov varovala, posebno pa tega, h katerimu sim nar hujši nagnjena. S takim sklepam te prosim, o moj Gospod! pridi s svojo gnado in ljubeznijo v moje serce, razveséli, potolaži, oživi me spet k vsimu dobrimu! Nasiti mojo dušo s presvetim rešnjim Telesam, napôji jo s presveto

rešujo Kervjo. Nikar ne glej mojih grehov, s katerimi sim te tolikrat razžalila; glej pa revšino moje duše, ktera berž slabi in péša, če s teboj ni sklenjena. Pridi tedaj, o presladka nebeška mana, povikšaj v meni vero, uterdi moje upanje, vžgi mi gorečo ljubezin, in daj mi kersansko serčnost, de rajši umerjem, kakor bi tebe razžalila, ki si ves ljubezin in dobrota. Amen.

Po zavživanju.

Molitev.

Gnado svetiga Duha, o Gospod Bog! milostljivo v naše serca vli, de bomo zamogli svoje grehe z zdihovanjem in solzami izmivati, in de po tvoji dobroti željeno odpušenje dosežemo. Po Kristusu, Gospodu našim.

O Gospod, naša pomoč in bramba! podperaj nas; serce in celo telo nam s sramožljivostjo oživi in z novo čistostjo navdihni, de bomo po tem dárú, ki smo ga tvoji dobroti darovali, pred vsimi skušnjavami zavarvani.

Naj, o Gospod! vžitje tega presvetiga Zakramenta madeže naših grehov zbríše, ter nas s skazovanjem ponižnosti v nebeško kraljestvo perpelje.

Ponižno prosimo, o Gospod! naj milost

svetiga Duha naše serca razsvetli, in s sladkostjo popolnoma ljubezni obilno napolni.

Stóri, prosimo, o Gospod! de bomo z večnim vživanjem tvojiga božanstva razveseljeni, ker podobo tega večniga vživanja imamo v časnim prejemanju tvojiga presvetiga telesa in presvete tvoje kervi; ki živiš in kraljuješ z Bogam Očeta, in svetim Duham, Bog vekomaj. Amen.

Blagoslov (ali žegen).

Blagoslôvi nas, prosimo te, sveta Trojica: Bog † Oče, Bog † Sin, in Bog sveti † Duh, in tvoj blagoslov ostani vselej per nas. Amen.

Zadnji evangeli.

V začetku je bila *Beseda*, in *Beseda* je bila per Bógu, in Bog je bila *Beseda*. Ta je bila od začetka per Bógu. Vse reči so po nji vstvarjene. V nji je bilo življenje, in življenje je bilo luč ljudi. Ta je bila prava luč, ki razsvetli sleherniga človeka, kateri na svet pride. Na svetu je bil, in svet je od njega storjen, pa svet ga ni spoznal. *In Beseda je meso postala* (se z desnim kolonom poklekne) in med nami prebivala; in vidili smo njeno čast, čast kakor edinorojeniga od Očeta, polno gnade in resnice.

Po sveti maši.

Prosim te, predobrotljivi Gospod Jezus Kristus, naj bo tvoje terpljenje moja moč, de me váruje, brani in zavétova; tvoje rane naj bodo moja dušna jed in pijača, de me nasitujejo, napajajo in razveseljujejo; pokropljenje tvoje kervi naj me opére od vsih mojih zadolženj; tvoja smert bodi moja večna čast. V tem življenju mi bodi poživek, veselje, zdravje, in sladkost mojiga serca; ki živiš in kraljuješ z Bogam Očeta in v ediniosti svetiga Duha, Bog vekomaj. Amen.

O presveta in prečastiljiva Devica Marija, mati našiga Gospoda Jezusa Kristusa, vsiga svetá kraljica, ki si bila vredna, ravno tistiga stvarnika vsih stvari nositi, kteriga naj svetejši telo in kri smo zdaj per sveti maši na altarju darovali; perstopi k njemu za me, ubogo grešnico, in sprosi mi, kar koli sim per obhajanju té neizrečene skrivnosti védama ali nevédama, z razmišljenostjo, z vnemarnostjo, ali kakor koli si bodi, zagrešila, naj mi po tvoji presveti prošnji dobrotljivo odpusti, on, ki živi in kraljuje na vse vekomaj. Amen.

III. Napeljevanje,

Kristusovo terpljenje vsako uro po dnevu zasluživo premišljevati.

Zvečer, ob šestih: Jezus je učencam noge umival. (Jan. 13.)

Ob sedmih: Jezus je zakrament svetiga rešnjiga Telesa postavil. (Mat. 26.)

Ob osmih: Jezus je na oljski gori molil, kervav pot potil, in je bil vjet. (Mat. 26.)

Ob devetih: Jezus je bil k Anu in Kajfu peljan, in neusmiljeno za uho udarjen. (Jan. 18, 22.)

Ko spat greš, premišljuj, kako so Jezusa v Kajfovi hiši celo noč zasramovali, mu v obraz pljuvali in ga s pestmi bili. (Mat. 26.)

Zjutraj, ob štirih: Jezus je bil peljan v zbirališe, kjer so veliki duhovni, starašini in pismarji svet imeli zoper njega, de bi ga v smert izdali. (Mat. 27.)

Ob petih: Jezusa so zvezaniga peljali in izdali Ponciu Pilatu. (Mat. 27.)

Ob šestih: Jezusa je Herod s svojimi vojšaki zaničeval in zasramoval in ga v belo oblačilo oblekel. (Luk. 22.)

Ob sedmih: Jezus je bil k Pilatu nazaj poslan in za razbojnikom Barabam postavljen. (Mat. 27.)

Ob osmih: Jezus je bil neusmiljeno bičan (gajžlan). (Jan. 19.)

Ob devetih: Jezus je bil s ternjem kronan in grozno zasramovan. (Jan. 19.)

Ob desetih: Jezusa, vsiga kervaviga, s ternjevo krono in s škerlatastim oblačilam, je

Pilat ljudstvu perpeljal, in potem v smert obsodil. (Jan. 19.)

Ob *enajstih*: Jezus je sam svoj križ nesel na goro Kalvario. (Jan. 19.)

Opoldan: Jezus je bil med dvema hudo delnikama križan. (Jan. 19.)

Ob *eni*: Jezus je molil za svoje sovražnike. (Luk. 23.)

Ob *dvéh*: Jezus je spreobernjenimu razbojniku raj obljubil. (Luk. 23.)

Ob *treh*: Jezus je na križu umerl. (Jan. 19.)

Ob *štirih*: Jezusovo stran je vojak s sulico odperl. (Jan. 19.)

Ob *petih*: Jezusa so s križa sneli in pokopali. (Jan. 19.)

Kadar ura bije, se zahvali Jezusu za tisto terpljenje, ki ga je za te to uro terpel, ter reci:

Srečna ura, v kateri je moj Jezus učencam noge umival! (ali: zakrament svetiga rešnjiga Telesa postavil, kervav pot potil i. t. d.) Prosim te po ti skrivnosti tvojiga terpljenja, pridi mi na pomoč ob moji smertni uri! Amen.

Gotovo bo umirajočimu velika tolažba, ako se je celo svoje življenje v ti pobožnosti vadil.

IV. Razne molitve.

Ponovljenje kerstne obljube.

Vsigamogočni, večni Bog! vstvaril si me po svoji podobi in si me do tega trenutja ohranil; vodil si moje pota, iz marsiktere nevarnosti si me rešil in obvaroval toliko družiga zlega; dal si mi dobre starše in dobre ljudi, ki mi vedno dobrote delé;

slab otrok sim bila in še tebe pomniti nisim zamogla, ko si me ti že z usmiljenjem obiskal. Vzel si me per svetim kerstu za svojiga otroka in sprejel si me za deležnico nebeškiga kraljestva. Iz celiga serca se ti zahvalim za vse té dobrote, posebno pa za sveti kerst. Odpovem se dans zopet hudiču in vsimu njegovimu napuhu, in vsimu njegovimu djanju, kakor tudi vsim zapeljivcam, njegovim najemnikom; odpovem se vsim napčnim šegam, in vsim drugim pregreham, in vsimu zapeljivimu svetu. Vêrujem v tebe, vsigamogočniga stvarnika nebes in zemlje; vêrujem v Jezusa Kristusa, Gospoda našiga, ki je rojen bil in je terpel; vêrujem v svetiga Duhá, sveto katòliško cerkev, občestvo svetnikov, odpušenje grehov, vstajenje mesa in večno življenje. Terdno sklenem, s tvojo gnado po nauku svete, katoliške in apostolske cerkve do smerti živeti, de v večno zveličanje pridem. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našim. Amen.

Molitev za gnado božjo.

(Molitev sv. Avgušтина.)

Vsigamogočni, večni, trojedini Bog! v tvoje mogočne roké zročim dans in vselej svojo dušo in vse njene moči, svoje telo in vse njegove počutke, vse svoje misli,

željé in dela, vse svoje znotranje in zunanje, svojo vero in svojo stanovitnost, de jih vedno po dnevu in po noči pod svojim svetim varstvom ohraniš. Usliši me, presveta Trojica, in varvaj me vsiga zlega, vsiga pohujšanja in vsiga greha, vsiga zalezovanja in vse skušnjave peklenkiga duhá in vsih vidnih in nevidnih sovražnikov. Uči me dans tvojo sveto voljo spolnovati; odženi od mene, kar v meni sovražiš; odvzemi, kar mi je škodljivo, in dodeli mi, kar mi je koristno. Zanesi mi dans in vselej zavoljo grehov; usmili se mojih sovražnikov; daj mi serce, ki se tebe bojí, duhá, ki tebe ljubi, um, ki tebe razuméva, ušesa, ki tebe slušajo, in očí, ki tebe gledajo. Dodeli mi, de bobro in hudo prav razločim, in vári me vsiga zlega na duši in na telesu, ki si svet in vse hvale vredin vekomaj. Amen.

Molitev za duhá prave pobožnosti.

Dodeli mi, o milostljivi Bog! dodeli mi duhá prave pobožnosti, in ob času molitve vso mojo dušo tako k sebi vleci, in vse moje misli tako k sebi obračaj, de se le s teboj pečám in sladkost tvoje Božje pričujočnosti v mirni tihoti svojiga serca uživam, po Jezusu Kristusu, Gospodu našim. Amen.

Molitev za duhá zatajevanja.

O Jezus, ki si rekel: „Ako hoče kdo za menoj priti, naj zatají sam sebe, in naj vzame svoj križ, in naj hodi za menoj!“ dodeli mi, prosim te, tolikanj potrebniga duhá zatajevanja; dodeli mi pa tudi gnado, de vse svoje počutke tako v oblasti imam, de si, jih vedno berzdáje, čedalje obilniši plačilo v nebesih zaslužim, in, de bom, kakor sim zdaj s teboj v terpljenju, tudi enkrat s teboj v poveseljenju, ki živiš in kraljuješ z Bogam Očetam v edinosti svetiga Duhá Bog vekomej. Amen.

Molitev za ljubezin do Bogá in do bližnjiga.

O moj Bog! ni jé večí nesreče, kakor če tebe ne ljubim. Vli tedej tako ljubezen v moje oserčje, de tebe ljubim iz vsiga svojiga serca, iz vse svoje duše, iz vse svoje misli in iz vse svoje moči, svojiga bližnjiga pa kakor samo sebe. Dodeli mi tako ljubezen, ktera tebe, zavoljo tebe samiga, kot neskončno svetost in dobroto, vse perjatle le v tebi, neperjatle pa zavoljo tebe ljubi. Dodeli mi tako ljubezen, ki tebe čez vse ljubi, ki vse le ná-te obrača, ki v vsih rečeh le tebe najdě, ki ni samopridna, ampak le tvoje ime poveličevati si

perzadeva. Dodeli mi táko ljubezen, ki je poterpežljiva, krotka, ponižna, modra in previdna, ki ne misli hudó, ki se ne veselí nad krivico, ampak se veselí nad resnico. Dodeli mi tako ljubezin, ki vse pokrije, vse véruje, vse upa, vse prenese. Dodeli mi zadnjič tako ljubezin, brez ktere nisim nič in brez ktere mi vse nič ne pomaga, ljubezen, ki ne bo nikdar nehala, ki je močnejši kot smert, ki je v tem življenju edíno zasluženje pravičniga in ki mu v prihodnjim življenju obilno plačilo in večno zveličanje perpravi!

Molitev za dar ponižnosti.

O Jezus, edinorojeni Sin Boga Očeta, ki si se bil tolikanj ponižal, de si nebeško veličastvo zapustil, iz ljubezni do nas grešnikov človek postal in pokorin bil do smerti in sicer do smerti križa, uči me ponižnosti, daj mi spoznati, kolikanj kroták in iz serca ponižin de si. Vtisni mi globoko v serce ta nauk, v kterim vsa človeška vednost obstojí, de sama od sebe nič nisim, de sim kar imam, le od tebe prejela, in de se imam za vse le tebi zahvaliti. Ponižaj me pod svojo vsigamogočno roko. Daj mi spoznati in občutiti svoje slabosti in pregrehe. Ne perpusti, de bi se prevzela, se boljši mislila, kakor sim, dobre lastnosti in darove sebi

perpisovala, ki mi jih je le tvoja neskončna milost podelila. Nikar mi ne perpusti dobroga iz tega namena delati, de bi me ljudje vidili in hvalili. Perlizovanje in človeška hvala naj me nikdar ne zapeljete. Nikar mi ne perpusti čez druge povzdigovati se; dodeli mi veliko več krotkost, ki je perljudna, odjenljiva, in se veseli, kadar se bližnjimu čast in hvala daje. Jest pa bodi iz serca ponižna, zadovoljna in mirna, ako me svét ne pozna, ali če me ponižuje in zaničuje.

Molitev k Jezusu in Marii za ohranjenje nedolžnosti.

O Jezus, perjatelj čistih duš, ki si si nar čistejši devico Marijo mater zvolil in ki si med vsimi učenci nedolžniga Janeza nar bolj ljubil, zročim ti polna zaupanja svoje telo in svojo dušo, de ji med zapeljevanjem tega sveta neomadežane ohraniš. O Jezus! tebi zročim svojo nedolžnost, ta dragi zaklad, ki si mi ga z bitko smertjo na križu perdobil. Bodi mi varh in podpornik na nevarnim potu tega življenja, de tega draziga zaklada svoje mladosti ne zgubim; pomagaj mi, de svojiga telesa, ki je bilo per svetim kerstu v tempel svetiga Duhá posvečeno, ne oskrunim, temuč v čist in neomadežan dar ohranim. V ponižnosti upam,

de bo tvoja gnada moji slabosti moč dala. Čuti hočem in moliti, de v skušnjavo ne padem. Ako pa moram po tvoji presveti volji skušana biti, kakor nekdej tvoj zvesti služabnik Jožef in čista Suzana, razsvetli hitro mojo dušo, de vidim brezno, ki se mi odpira; obudi v mojim sercu sveti strah tebe razžaliti in vekomaj od tebe ločiti se; pošlji mi svojiga angela, de me spremlja in vodi, kakor je nekdej sveti Rafael čistiga Tobiata spremil in iz nevarnost rešil. Slušati hočem prvi glas tvoje gnade in bežati, kjer bežati zamorem; če mi pa to ni mogoče, ráji umerjem, de le dušniga življenja, nedolžnosti, s smertnim greham ne zgubím.

Ker pa veš, de brez tebe nič ne premorem, me podpiraj tvoja vsigamogočna roka per čuvanju, molitvi in vojskovanju; in tebi samimu bodi vsa čast in hvala, ako s tvojo gnado vidne in nevidne sovražnike premagam. Obvari moje oči, de jih minljiva posvetna lepota nikdar ne oslepi, de veliko več v neminljivo, večno lepoto nebeškiga kraljestva pogledujejo, kamor nič nečistiga priti ne more. Zagrádi moje ušesa, de se nikdar grešnim pogovorom ne vdajo, de pa rade tvoje besede poslušajo, ki imajo večno življenje. Vládaj moj jezik, de se le v tvojo hvalo in v podučenje in spodbujenje

mojiga bližnjiga obrača. Ravno jezik te mora posebno poveličati, ker se nanj tvoje rešnje Telo tolikrat položi. O moj Jezus! ali bi mogla toliko nehvaležna biti, de bi tebe, neomadežano Jagnje Božje, na nesramni jezik in v nečisto serce sprejela? Veliko bolj bi te to bolelo kot terpljenje na križu, ker že senco greha studiš. Obljubim, de ne bom nikdar tvojih ran, tvojih bolečin z graham ponovila. Bom pa v skušnjavi v tvoje rane perbežala in v njih zoper silo grešniga poželenja pomoči iskala. Preljubi Jezus! vtisni mi globoko v serce svoje bolečine, de jih imam vedno pred očmi; potem se mi greha ni bati. Zakaj kako bi bilo mogoče, tebe ne ljubiti, ki si me do smerti ljubil? In kako bi bilo mogoče, tebe, preljubeznjiviga Bogá, razžaliti, ki si mogel zavoljo mojih grehov terpeti in ki te sleherni greh vnovič križa?

V nedolžnosti in v čednostih bodi čas moje mladosti tebi posvečen! Saj nič drugiga kot le čisto serce me zamore v vsih zadevah mojiga življenja srečno storiti; in ti sam si rekel: Blagor jim, kateri so čistiga serca; ker oni bodo Boga gledali! Tebi tedej darujem svoje serce in vse njegove nagnjenja, želje in hrepenenja, ne samo zato, ker si ti zapovedal, de te moramo iz

vsiga serca ljubiti, temuč, ker le tvoja ljubezen pravo srečo in zveličanje dodelí.

In ali bi ne bila za me nar večí sreča, ko bi tistim perdružena bila, od katerih sveti Duh govori: **O** kako lep je čist zárod, ki se v čednostih sveti; ker većin je njegov spomin: per Bogu in per ljudéh hvalo ima; — ko bi bila v tisto zvoljeno družbo peršteta, ki bodo enkrat za Jagnjetam hodili in pésem peli, ki je nihčè ne more peti razùn njih, ki so device? — Ali bi ne bila ravno tukej tebi, o moj Jezus! in tvoji prečisti Materi prav podobna?

Zato si pa tudi hočem neprenehama perzadevati, temu nar lepšimu zgledu svete nedolžnosti podobno ohraniti se. **O** kraljica devic! v tvoje varstvo se zročim dans in vse dni svojiga življenja. **O** stegni svoje milostljive roké nad me; vodi me po potu zveličanja; navdajaj me s straham Božjim in z ljubeznijo do Jezusa, de me bo po tvoji mogočni prošnji z belim oblačilam nedolžnosti ozaljšano **On**, Jagnje Božje, v nebeško svatovšino poklical, kamor bodo le tisti peršli, ki so čistiga sercá. Amen.

Molitev v zadobljenje Mariiniga varstva.

O moja Gospa! o moja Mati! tèbi se vso darujem, in, de se ti pobožno skažem,

ti dans posvetim svoje oči, svoje ušesa, svoje usta, svoje serce, in sebe popolnoma vso. Ker sim tedaj vsa tvoja, o dobra Mati! vari me, brani me kakor svojo lastnino in posestvo.

Sveti Oče Pij IX. so leta 1851. vsim vernim, kateri to molitvico zjutraj in zvečer goreče in s skesanim sercam po opravljenim angelovim češenju molijo, vsak dan za 100 dni odpustke pervolili. Kteri pa vse dni skoz mesec to opravljajo, zamorejo tudi enkrat v mesecu popolnoma odpustke zadobiti, ako svete zakramente vredno pripravljani prejmejo in v eni cerkvi v namen svetiga Očeta molijo.

Zdihljej k Marji, Materi Božji.

O moja Gospa! o moja Mati! spomni se, de sim tvoja. Obvari me, brani me kakor svojo lastnino in posestvo.

Kolikorkrat kdo v kateri koli skušnjavi to molitvico skesano in pobožno moli, dobí vselej 40 dni odpustkov — po pervoljenju svetiga Očeta Pija IX. leta 1851.

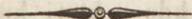
Molitev v čast svetiga Alojzija.

O sveti Alojzi, angelski mladeneč! akoravno sim tolikanj nevredin, te vender častim, in ti posebno perporočim čistost svoje duše in svojiga telesa. Prosim te zavoljo tvoje angelske čistosti, perporoči me

neomadežanemu Jagnjetu Jezusu Kristusu in njegovi presveti materi Marii, devici vsih devic, in obvari me vsaciga smertniga greha. Ne perpusti mi, se s kakim madežem nečistosti oskruniti, temuč, kadar me v skušnjavi ali v nevarnosti greha vidiš, odverni vse nečiste misli in želje od mojiga serca, obudi v meni spomin večnosti in križaniga Jezusa, vtisni globoko v mojo dušo sveti strah božji, in užgi me z božjo ljubeznijo, de te na zemlji nasledujem, in s teboj v nebesih Boga vživati zaslužim. Amen.

Oče naš. Češena si Marija.

Kdor to molitev pobožno moli, zadobi za 100 dni odpustke. Papež Pij VII. 1802.

O b s é g.

Stran.

Deviška čistost.

Vrednost in lepota deviške čistosti 3

Pomočki čistost ohraniti.

Molitev	10
Sveto Obhajilo	10
Zatajevanje	11
Samotnost	12
Grešne perložnosti se varovati	13
Le samiga Boga iskati	15
Kako naj bogoljubna duša vsa božja bo	16
Molitev	24
Zakrament svete pokore	25
Nekoliko od sv. Obhajila	27
Pogosto sv. Obhajilo	28
Zavernitev nekterih vgovorov zoper pogosto sv. Obhajilo	30
Opominovanje k pogostimu sv. Obhajilu	33
Od duhovniga Obhajila	34
Vsakdanja prošnja za odpušenje vsih nehvalez- nost, ktere se Jezusu v nar sve- tejšim Zakramentu zgodé	37
Obiskovanje Jezusa v presvetim Zakramentu	38
Molitev pred sv. rešnjim Telesam	42
Litanijske od presvetiga Rešnjiga Telesa	44

Perstavek.

I. Kako med sveto mašo Kristusovo terpljenje premišljevati	49
II. Mašne molitve	52
III. Napeljevanje, Kristusovo terpljenje vsako uro po dnevu zasluživo premišljevati	71
IV. Razne molitve	72
Ponovljenje kerstne oblube	72
Molitev za gnado božjo	73
Molitev za duhá prave pobožnosti	74
Molitev za duhá zatajevanja	75
Molitev za ljubezen do Bogá in do bližnjiga	75
Molitev za dar ponižnosti	76
Molitev k Jezusu in Marii za ohranjenje nedolžnosti	77
Molitev v zadobljenje Mariiniga varstva	80
Zdihljej k Marii, Materi Božji	81
Molitev v čast svetiga Alojzija	81

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS SLO

00000320716

